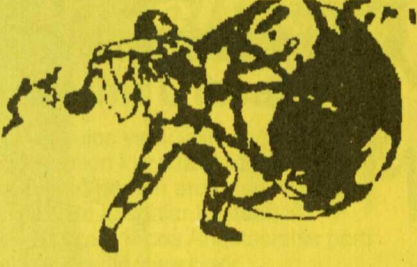

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

K

Siyasi Gazete

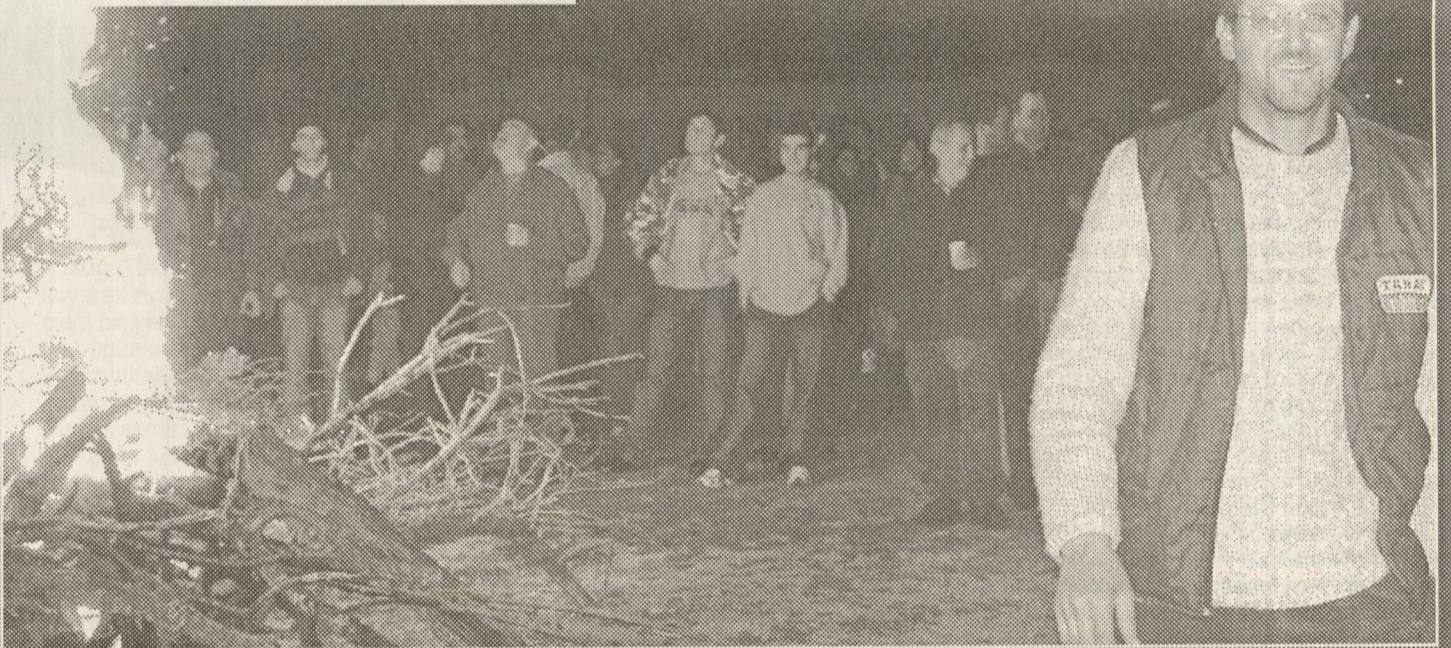
ŞUBAT 2003, Yıl 6 Sayı: 91 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 50p.

Annan Planı Müzakere edilerek değil, derhal kabul edilmelidir!

'Barış Ateşi' kara rağmen yanmaya devam etti...

● Soğuk hava ve kar yağışlarına rağmen yurdun dört bir yanında yanmaya devam eden 'Barış Ateşi'lerine halkın yoğun bir şekilde katılımı 'Barış ve Çözüm' özleminin hat safhaya geldiğinin bir göstergesi oldu...

Ayrıntılı haberi sayfa 2'de

Başyazı

Daha fazlasını istemek

İşçiler, memurlar toplu sözleşme için partonlarla hükümetle görüşmeye oturdularında, elde etmek istediklerinden daha fazlasını öne sürerler. Patronlar-hükümetler de vermeye hazır olduklarından daha azını. Bu herkesin bildiği bir taktiktir.

Diplomaside de aynı yapıdır. Karşılıklı olarak daha fazlası istenir.

Varılan sonuç güç dengesi tarafından belirlenir.

Barış Hareketimiz Annan Planı şekline bürünmüş olan BM çatısı altında burjuvalar arası güç dengeleri tarafından şekillenmekte olan burjuva-emperyalist çözüm türü için canla başla çalışırken yukarıdaki taktiği unutmuşu benziyor!

Barış Hareketimiz Kıbrıs'ta emperyalistleri tehdit eden bir siyasetle sokaklara dökülebilse, hem güneyde hem kuzeyde

bunu başarabilse, BM çatısı altında anlaşma arayan-daha doğrusu aramayan-burjuvalar daha azına zorlanabilirler, yani kendi aralarında bir anlaşmaya zorlanabilirler.

Barış Hareketimiz, Annan Planının derhal imzalanması talebi yanında başka talepler de ileri sürmelidir. Taleplerini artırmalıdır. Anlaşma imzalanmazsa, anlaşma yapılmazsa, burjuva şartlarda barış ve demokrasi elde edilmezse, hükümet değiştirilip Kıbrıs'ta emperyalistlerin tüm haklarına son verileceği ilan edilmelidir. Barış Hareketi Kuzey'de ve Güney'de taleplerini bu yönde artırmalıdır.

İşte o zaman anlaşmak hem Kıbrıslı Rum, hem Kıbrıslı Türk burjuvalar, hem Türkiye, Yunanistan, hem de İngiltere için iyi bir seçenek haline gelecektir! İşte o zaman Barış Hareketimiz güçler den-

gesinde aktif bir rol alması olacak, etkin bir güce sahip olabilecektir.

Güneydeki seçimler daha yeni yapılmışken, Kuzeydeki seçimler Aralık ayına kalmışken, Barış Hareketi Annan Planı'nın kazanılmasına kilitlenmişken, bu önerinin hiç de gerçekçi olmadığı söylenebilir. Ama bu demokrasilerde hükümetlerin yeni ve zamanından önce seçimlere zorlanabileceği gerçeğini yadsımak anlamına gelir. Birbirini yadsımak yerine birbirini destekleyen birden fazla talebin öne sürülemeyeceği anlamına gelir. Yanlıştır.

Barış hareketi, anlaşma yapılmazsa Kuzey ve Güney'de yeni ve acil seçimleri zorlayacağını, bunun için gerekli tüm adımları atacağını, seçimler sonrasında da Annan Planı'nı ve bu planla birlikte tüm

garanti anlaşmalarını red edip, İngiliz üslerini Kıbrıs'tan atacağını, Kıbrıs'da sınırları ortadan kaldırıp toprak sorununu büyük toprak sahiplerinin toprağını devletleştirip, tüm askeri üs topraklarıyla birlikte halka dağıtarak çözeceğini ilan etmelidir.

Barış Hareketimiz, Annan Planı üzerinden anlaşmanın yapılmasını elde etmeye yoğunlaşırken, daha fazlasını istemesini de öğrenmelidir!

YA ANLAŞIRSINIZ YADA KOVULUR-SUNUZ!

Barış hareketinin sloganlarından biri de bu olmalıdır!

Yoksa BMB Platformu Barış Konseyini örgütleyip Annan Planı'nı imzalayacak Barış Temsilcilerini mi seçse?

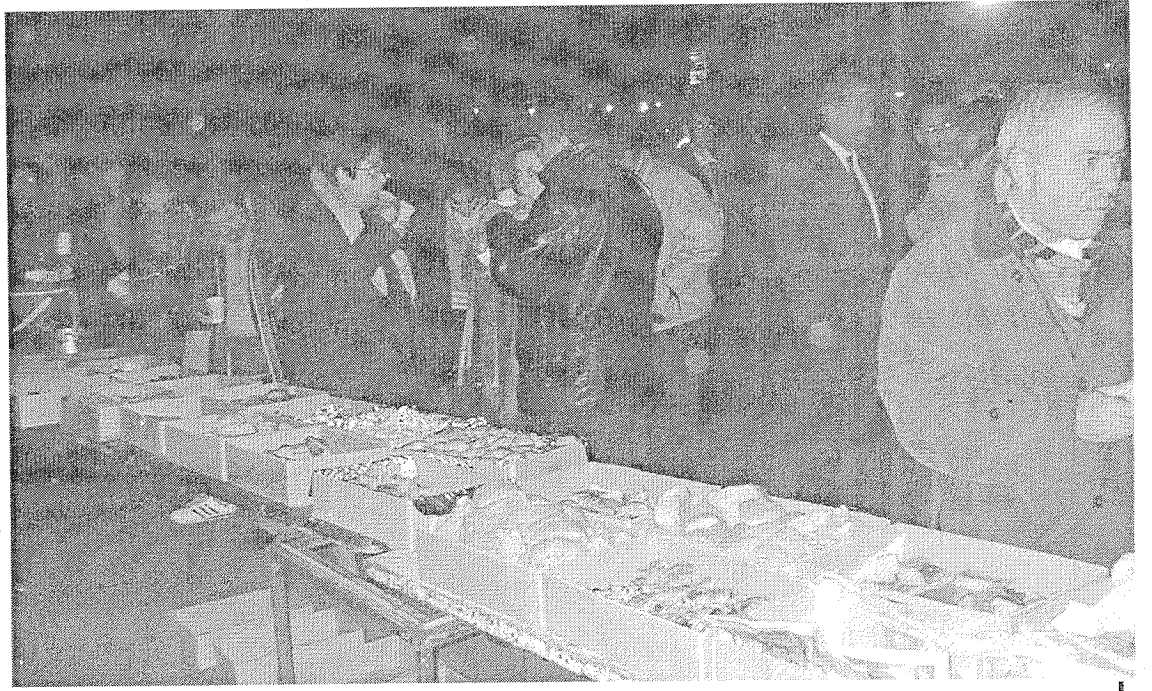
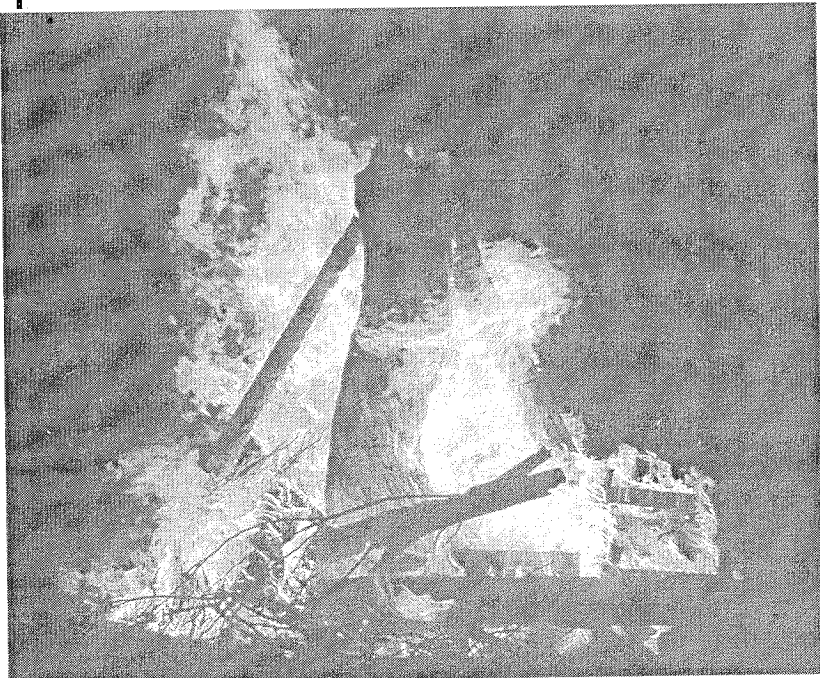
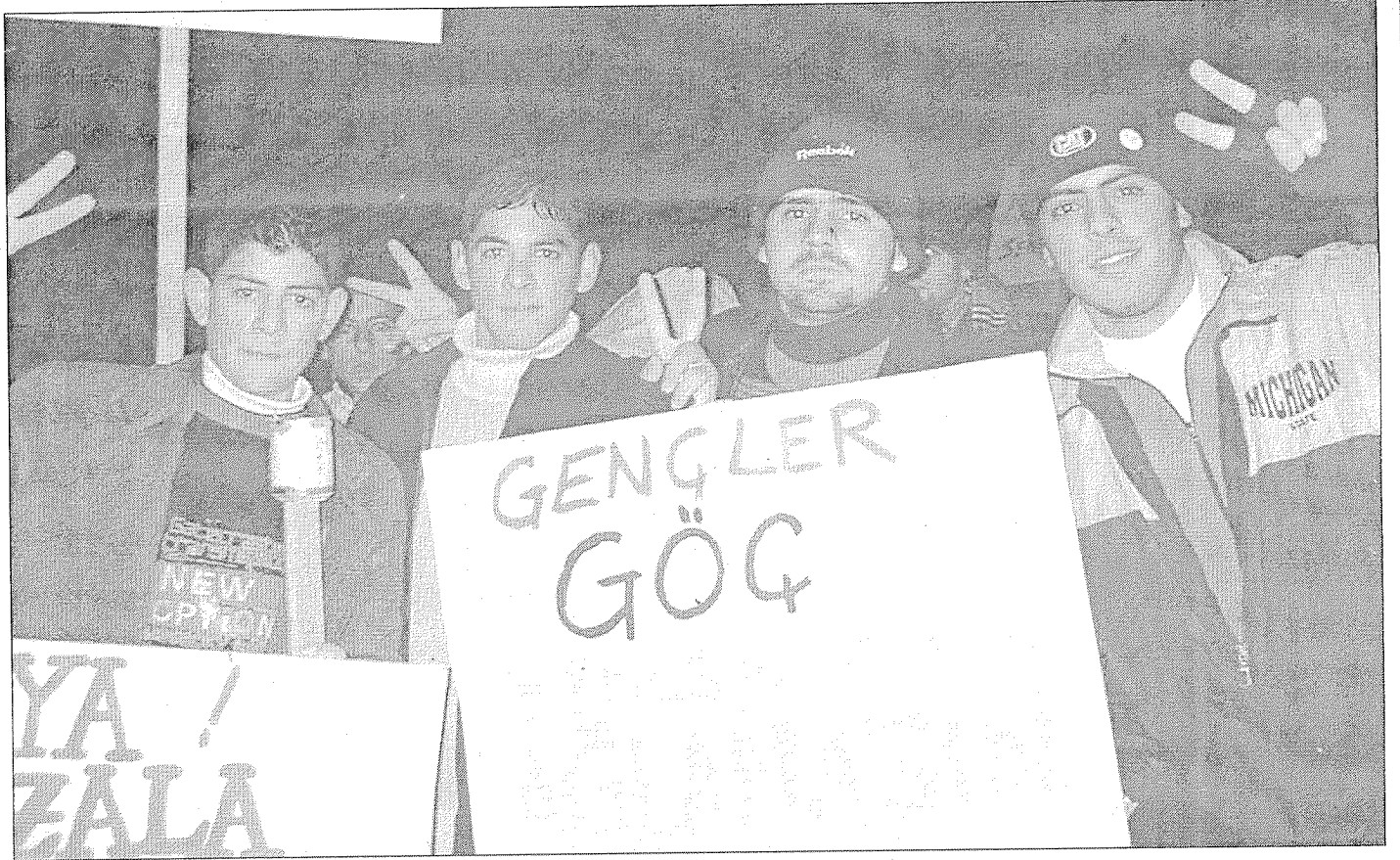
Ne yapmalı dersiniz yoldaşlar?

'Barış Ateşi'ni kar bile söndüremedi

● Soğuk hava ve kar yağışlarına rağmen yurdun dört bir yanında yanmaya devam eden 'Barış Ateş'lerine halkın yoğun bir şekilde katılımı 'Barış ve Çözüm' özleminin hat safhaya geldiğinin bir göstergesi oldu...

Yurdun dört bir yanında yanan barış ateşlerine her gün yenileri ekleniyor. Elverişsiz hava koşullarına ve yağışlı havaya rağmen barış özlemini dile getirmek için yüzler hatta merkezlerde binlerce halk kitlesinin katılımı ile Akdoğan, Zümrütköy, Doğancı, Alayköy, Bostancı, Gaziköy ve Gönyeli'de yanan barış ateşleri, halkın barış mücadelesinde ne kadar kararlı olduğunun bir ifadesi olarak kendisini gösteriyor. Siyasi parti liderlerinin ve çeşitli sivil toplum örgüt temsilcilerinin konuşmalar yaptığı ateş eylemlerinde halk, barış ve çözüme olan isteklerini haykarmaya devam ediyor. Müzik, folklor, sloganlarla şenlenen eylemler, statükocuların karşısına halkın istemlerini çıkarması açısından önemli bir işleve sahiptir. Son yapılan eylemler de, halkın kararlılığını ve özlemlerini haykırmasında çok etkin bir rol oynadı.

Gancelli Evren
MANER**Ne mi Olacak?**

Papadopoulos yirmi yıllık seçim tarihinde ilk kez seçimleri kazanan oldu... Seçimlerin hemen ardından Kiriş'in partisi DİSİ'de kavgalar başladı... DİSİ Başkanı Nicos Anastasiadis parti içindeki ayrılıkçıları suçluyor... Diğer bir cephe ise Anastasiadis'in istifasını istiyor... DİSİ seçimlerin ikinci tura kalacağından emindi... İlk tura hazırlıksız yakalandı... AKEL yurt dışında okuyan öğrencilerin bilet paralarının yüzde yetmişini karşıladı... Ve son güne kadar yurt dışından ülkeye oy taşıdı... Nicos ne yaptı? Bütün gücü ikinci tura bıraktı... Fırtınaya hazırlıksız yakalandı... Şimdi parti içinde koltuk kavgasıyla karşı karşıya...

Seçim sonuçları AKEL'e yaradı... Seçim sonuçlarının açıklandığı Pazar gecesi Lefkoşa sokakları Sovyet bayrakları ile kaplıydı!!! Papadopoulos'un ne Sovyetler Birliği ile ne de Che Guevara ile hiçbir alakası yok... Papadopoulos solcu değil... Sağcı da olmadığını söylüyor... Geriye kalan? İki yolun ortası... Peki şimdi ne olacak? Kıbrıslı Rumlar televizyonda Denktas'ı görür görmez nelerin olacağını hemen anladılar... Denktas sinirli ve de üzgün görünüyor... Marazlıydı... Bu da aslında kendisi için acemi sayılan Papadopoulos'un seçilmesine sevindiği anlamına geliyor... Belki de o ne olduğunu bilmediğimiz görüşmelerde Kirişis kartlarını iyi oynuyordu... Ama Papadopoulos'dan pek umut yok! Bu da Denktas rejiminin ve de Ankara'nın iğine geliyor... Rejim şimdiye kadar nasıl çözümsüzlük

teorileri üzerinde durmuşsa! Bundan sonra da onu deneyecek... Yani Papadopoulos ben Kıbrıslı Türkleri severim dese bile, ki öyle dedi... Denktas bu EOKA'ci diyecek... Başka türlü içerde halk isyanını bastırmaz... Faşist propaganda'nın başka çıkış yolu yoktur... Bunlar düşmansız yaşayamaz... Gücünü düşmanından alanların felsefesi budur... Denktas rejimi ne mi yapacak? ABD'nin Irak iğali 16 Nisan'a kadar bitmez... Oturup 'ahinlerle birlikte onu bekleyecek... ABD'nin Türkiye'ye bir taviz sözü var... Komşularını vur parayı al... Ankara'da bazı kesimler Kıbrıs'ta da taviz istiyor... Denktas, Mümtaz Soysal, Demirel, Ecevit (nerede olduğu bilinmiyor) ekserinde oluşan derin devlet (Jön Türk-Mason) bu beklentide... Yani bir yandan Denktas'ın, çözümsüz

diye adlandırdığı Papadopoulos gerçekten de öyle ise ve iktidarsız çıkarsa... ABD Irak'ta savaşı kazanıp dibimize otursun... İsrail gözünü Kıbrıs'a dikerse... Bir yandan da AB güney Kıbrıs'ı içine alırsa... Kuzey TC askerine kalıp, doğu ve batı Berlin modeli uygulanırsa... Dokunmayın Denktas'ın keyfine... Becerdin mi Hristofyas? Hep birlikte oturup seyredeceğiz... AB bayrakları ile mi sokaklara dökülelim yoksa Sovyetler Birliği ile mi? Che resimleri mi asalım, yoksa Verhaugen mi? Hannay Kirişides'e ne demi'ti Brüksel'de? Anla°, yoksa AB'ye almayız... Kirişis AB pasaportunu aldıktan sonra Hannay'a bir nanik çekti... *İmdi sıra Hannay'da... Tony Blair Kıbrıs'ta 28 Şubat'a kadar Kıbrıs'ta bir anlaşma istiyor muş! Bugün ayın kaç? Enseyi karartmayın!

Yaklaşan Irak Savaşı

Amerikan İngiliz ittifakının İkinci Dünya Savaşı'ndan beri dünya emperyalist sistemini yönetirken elinde bulunan kozlardan birisi dünyanın tüm hammadde, bu arada petrol kaynaklarını tekeli altında tutmasıdır. Bir diğeri de para ve mal ticareti üzerindeki tekelidir.

Açık ki Irak'a karşı örgütlenmekte olan bu savaş, Anglo-Amerikan emperyalizminin petrol tekelinin korunması açısından, bu tekelin tüm orta-doğuda garanti altına alınması açısından gerekli bir savaştır. Bu savaş bu amaçla hazırlanıyor.

İyi ama, bu tekel kime karşı korunmak zorunda? Irak ve Saddam'a karşı mı?

Katiyetle! Irak ve Saddam, Libya ve Gaddafi, Mullalar ve İran, Çavez ve Venezuela, ve tüm diğer petrol zengini ülkeler dünya emperyalist sisteminin, eski İngiliz başbakanı ve de İngiliz çocuklarının sütünü çalmakla meşhur bayan Thatcher'ın bahsini ettiği "Petrol ve Araba" ekonomisinin varlığı sayesinde, bu ekonominin kurucu ve kollayıcısı büyük emperyalist güçlerin kurdukları düzen çerçevesinde petrol zengindirler. Malum olduğu üzere de bu zenginlikleri onlara silah almak için, bina inşaatı için harcatırlar. Onlar da böyle harcamışlardır. Çünkü bu ülkelerin yöneticisi burjuvalar ve feodaller tüm varlık ve geleceklerini dünya emperyalist sisteminin varlık ve geleceğine bağlamışlardır. Emperyalizmi yıkmak diye bir sorunları yoktur. Bu sistem içinde petrol zengini olmak istiyorlar. Ama tüm o zenginliğe rağmen boğazlarına kadar borca gömüldüler. Herkes yerini bilmeli ama değil mi! Bilmeyene öğretirler!

Sorun bu ülkeler ve önderlikleri değildir. Sorun diğer emperyalist büyük güçlerdir.

Esas olarak da Almanya Fransa ve Japonya'dır sorun! Yukarıda değindiğimiz tekel konuları sarsılırsa, bu büyük güçler bu tekel konumlarını sarsarsa, Anglo-Amerikan emperyalizminin işi çok zor olacaktır.

Savaş Irak'a karşı bir savaş olacak, ama esas savaş Almanya, Fransa ve Japonya'ya karşı veriliyor!

Onlara elinizi bizim tekel alanlarımızdan çekiniz deniyor. Size bu alanlarda kolay kolay pay vermeyiz deniyor.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında tüm varlıklarını Amerikan hegemonyasına terk etmiş olan bu büyük emperyalist güçlerin varılan noktada Amerikan hegemonyasına karşı ne kadar direnme göstereceklerini BM'ler üzerinden oynanan oyunlar üzerinden göreceğiz. Almanya Fransa ve Japonya, ama bilhassa Almanya ve Fransa BM üzerinden Amerikan-İngiliz emperyalist barbar ittifakına karşı "insan haklarını savunan", "enternasyonal

hukuğu" savunan ciddi bir direniş ortaya koyarak Amerikan-İngiliz emperyalizmini ciddi bir yenilgiye uğratabacaklar mı, yoksa ve bugünkü görünümüne göre, Amerikan-İngiliz ittifakına karşı birkaç puan daha kazanıp, gelişmeleri seyredecekler mi? Bunu yakında göreceğiz!

Açık ki burada Çin'den ziyade Rusya'nın önemli bir rolü vardır. Çünkü bizim tarihsel başarılarımızın üstüne oturmuş olan Rus mafyası tarafından yönetilen Rusya, tüm hırsızlıklara rağmen, çalınan ve Amerika'ya aktarılan tüm zenginliklerimize rağmen, hala daha daha nükleer alanda dünyanın ikinci büyük askeri gücüdür. Ve de petrol ve gaz zengindir. Sovyetlerin çokertilmesi ve Sovyet zenginliklerinin çalınması için Amerikan ve diğer emperyalistlerle sıkı işbirliği yapan mevcut yönetici Rus mafyası, Amerikan emperyalizmine göbekten bağlıdır. Sovyetlerin çevre cumhuriyetlerine, Türki cumhuriyetlere Amerikan askerlerinin yerleşmesine onay vermesinin bir nedeni de kendi halkına karşı Amerikan askeri gücüne olan ihtiyaçtır. Amerikalı barbarlar Rus mafyası ile olan ittifaklarını koruyabildikleri oranda Alman Fransız emperyalizminin manevra kabiliyeti kısıtlıdır. Bu yöndeki gelişmeleri de yakında BM üzerinden oynanan oyunlar üzerinden göreceğiz.

Türkiye açısından bu savaşın esas anlamı, Türkiye'nin tam bir sömürge konumuna yerleştirilmesi olacaktır. Yukarıda değindiğimiz emperyalizmin büyük topları arasındaki gelişmelere de bağıntılı olarak, Türkiye tam bir gerici dönemine girebilir. Bu gelişmelerden kaçınmanın yolu da Amerikan-İngiliz yörüngesinden çıkıp Alman-Fransız yörüngesine girmek değildir. Böylesine kesin bir yön

değişimine Amerikan-İngiliz emperyalizminin mücade etmemesinin yanında, Alman-Fransız emperyalizminin Amerikan-İngiliz emperyalizmine karşı ciddi bir direniş örgütlemek yerine olayları akışına bırakmaları da karar verici olacaktır. Yani dünya çapındaki "Batı emperyalizminin" ittifakının tüm çatılarına rağmen sürmesi de buna izin vermeyecektir.

Türkiye'nin sömürge durumuna düşmekten kurtulmak için Türk-Kürt işçi ve köylülerinin el ele vererek iktidara gelmesi ve Türkiye'yi emperyalist zincirden koparmalarından başka alternatif gözükmemektedir. Türkiye'de anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin kurulması için iş başı yapılması tam bir zorunluluktur. Irak'a karşı savaş dönemi bu zorunluluğu Türkiye'nin tüm kesimlerine gösterecek. Emperyalizmin uşakları ile düşmanlarını Türkiye'de ayrı kamplara yerleştirecek.

Kıbrıs'ta ise, Kıbrıs'ta barış için çabalayan geniş kitlesel hareket, bu kitleselliğini Kıbrıs'ın Irak'a karşı savaşta Anglo-Amerikan emperyalizmi tarafından kullanılmasına karşı kınaması sayesinde elde eder görünmektedir. Çünkü saflarında burjuva güçler oldukça yaygındır. Gel gelelim bu hareket Kıbrıs'ın savaş için kullanılmasına gözlerini kapayarak fazla ilerleyemez. Savaş yapılarına karşı savaşmayan bir barış hareketi yaşayamaz!

Başka ülkelere ve milletlere karşı savaş yapmak, böylesi savaşların propagandasını yapmak, böylesi savaşlar için kendi topraklarında imkan sunmak insanlık düşmanı suçtur. Kendi topraklarında böylesi suçların işlenmesine karşı durmayan barış hareketi unsurları, tüm barışsever laflarına rağmen insanlık dışı suç işlemektedirler. Annan planı İngiliz üslerinin başka bir ülk-

eye karşı, Kıbrıs'ta kalacak Türk ve Yunan askerlerinin başka uluslara karşı savaş yapmasını yasaklamalıdır. Yoksa insanlık dışı suç işlenmektedir. Barış hareketi bunu ilan etmelidir.

Irak'ta ise, bazıları Anglo-Amerikan emperyalizmine karşı Saddam saflarında yer almaktan bahsediyor. Bizce bu yanlış. Saddam tüm varlığını dünya emperyalist sisteminin korunmasına adanmış bir sınıfın temsilcisidir. Onun ve yönetiminin korunmasının devrimcilikle alakası yoktur. Bu yaklaşımın bir benzeri İran'da mullalar devrimi sırasında ortaya konmuştu. Bunun yanlışlığı bugün açıkça görülebilir. Sonuç emperyalizmin zarara uğratılması değil, korunması ve kollanması olmuştur. Irak'la ilgili olarak, bugünün geri ülkelerine karşı büyük emperyalist güçlerin yaptıkları savaşlarla ilgili olarak emperyalistler arası savaşlar için Lenin'in ortaya koyduğu formül geçerlidir. Her ülkenin devrimcisi kendi ülkesinin yenilgisi için çalışmalıdır. Bu, bugün açığa çıkmış Anglo-Amerikan emperyalizmiyle işbirliği çağırısı yapan Irak'lı işbirlikçilerle, emperyalizmin uşaklarıyla birlikte hareket etmek anlamına gelmez. Bu işbirlikçiler Saddam'dan da daha emperyalist uşaklarıdır ve açıkça vatan hainidirler. İran'daki şah taraftarlarına denk düşmektedirler, ve Saddam'ın yenilgisi siyasetinin savunulmasını imkansız kılmaktan başka bir görevleri, ve Anglo-Amerikan emperyalizmi muzaffer olursa onlara uşaklıktan başka bir görevi yoktur. Amerika ve İngiltere'de de devrimcilerin görevi kendi ülkelerinin bu savaştan yenik çıkmasını garantilemek olmalıdır. Bu ülkelerdeki savaş karşıtı hareketin bu siyasete yönelmemesi onun zaafıdır. Bu zaaf çerçevesinde de elde edeceği fazla bir şey de yoktur.

Başka ülkelere ve milletlere karşı savaş yapmak, böylesi savaşların propagandasını yapmak, böylesi savaşlar için kendi topraklarında imkan sunmak insanlık düşmanı suçtur.

KIBRIS TOPRAKLARINI İRAK'A KARŞI SAVAŞTA KULLANMAK İSTEYEN İNGİLİZ EMPERYALİZMİ İNSANLIK DÜŞMANI SUÇ İŞLEMEDİR
TOPRAKLARIMIZIN İNGİLİZ EMPERYALİSTLERİ TARAFINDAN İRAK'TA BİR SAVAŞ İÇİN KULLANILMASINA İZİN VERENLERLER İNSANLIK DÜŞMANI SUÇ İŞLEMEDİR

KAHROLSUN SAVAŞ YAPANLAR!
İNGİLİZ ÜSLERİNİN KORUYUCUSU KIBRIS'LI, TÜRKİYE'LI, YUNANISTAN'LI CANİLER İNSANLIK DÜŞMANI SUÇ İŞLİYORLAR!

Vah Paşam

Emin Çölaşan bir günlük konuşma hakkını bir emekli Paşamıza verdi.

O veride biz vermezmiyiz?
Okuyun Türk milleti ve de Türk sever gar-
daşlar. Okuyun.

Emin Çölaşan
BUGÜN sözü, emekli Korgeneral Nevzat Bölüğü'ye bırakıyorum. Mektubunu okuyalım:

"Önce insan, sonra da emekli bir asker olarak savaşa karşıyım. Bilinenin tam tersine, savaşa en çok askerler karşıdır; çünkü bir savaşta en çok onlar canlarını yitireceklerdir, en sevdikleri silah arkadaşları ve göz bebeği vatan evladı erleri onların kucağında son nefeslerini vereceklerdir. Ancak askerlerin bu duyguları, vatan savunmasında ve ülke çıkarları söz konusu olduğunda girecekleri bir savaşta, ölümleri bile 'Vatan sağolsun' duygusu ile yer değiştirir. Ben de bu görüş ve duygularla savaşa karşıyım diyorum.

Ama, olayın bir de 'ama'sı' olduğunu düşünüyorum. Bu savaşta Türkiye ABD'nin yanında savaşa katılır mı, sadece destek mi verir, yoksa savaş karşıtlarının istediği gibi ABD'ye tümüyle 'hayır' mı der sorularına yanıt ararken, beni asıl düşündüren, Türkiye'nin ABD'ye 'hayır' deme şansının olup olmadığı ya da ne ölçüde olduğu sorusudur.

Türkiye, ABD'nin çıkarları söz konusu olduğunda, neden onun isteklerine tümüyle karşı çıkamaz? Çünkü Türkiye, ABD'nin en sadık müttefiklerinden biridir. Yıllardır uygulanan politikalarla Türkiye, ABD'ye öylesine sadık kılınmıştır ki, bugün tam bir ABD uydusu konumuna girmiştir.

Geçmişte Özal'ın, Bush'un kapısında nasıl nöbet tuttuğunu unutmadık. 1991 Körfez hareketinde Özal, Başkan Bush'a yaranmak ve övgüsünü almak için ABD istemeden veriyor, sonra da 'başka bir emriniz var mı?' diye soruyordu. Türkiye'yi Amerika yanında savaşa sokmaya çalışan Özal'a karşı çıkan Gn.Kur.Bık. Org. N.Torumtay istifa edince çok kızıyor ve 'Bize savaşıacak cesur paşalar lazım' diyordu. İşte, bizi bugünkü konuma böyle adamlar ve politikalar getirdi. Şimdi ABD yıllardır buna alışmışken, Türkiye'yi hep çantada keklik gibi görmüşken, onlara tümüyle hayır demek kolay mı?

Türkiye bazen ABD'nin isteklerine karşı çıkıyormuş, ABD ise bunları kabul ediyormuş gibi görüntüler verilir. Ama gerçek değişmez. Şimdi uygulanan taktiğin de bu yönde olduğu görülüyor.

Bugün ABD, dünyanın kabadayısıdır. Türkiye ise bu kabadayının en iyi dostudur ve onun hismine uğramaktan hep çekinmiştir. Çünkü bu liderler ve politikalar Türkiye'yi, bu kabadayının himayesine muhtaç bir duruma getirmiştir. Türkiye bu durumdan bir türlü kurtarılmamaktadır. Atatürk'ün 'tam bağımsız Türkiye' ilkesi ise çoktan unutulmuştur. Bu nedenle, ABD'ye tümüyle hayır denilememektedir.

Peki, ABD'nin Irak konusundaki tüm isteklerine hayır dersek ne olur?

- Irak ve Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesinde, Türkmenlerin durumunda, petrol ve ticaret konusunda bugüne dek yoğun açıklamalar yapıldığı için ben bu konularda Türkiye'nin karşılaşılabileceği zararları

yinelemiyorum.

- Bu durumda ABD, yıllardır kullandığı gibi Kürt kartını kullanmaktan çekinmeyecektir. Bu bağlamda, Kuzey Irak'ta, ilan edilmemiş olan Kürt devleti resmen ilan edilebilir. Bunu önlemek için, herhalde ABD ile çatışmaya girecek halimiz yok.

- Ruslara karşı Afganistan'da ABD'nin eşittiri Taliban örneği ve şimdi de CIA'nın yetiştirdiği 'Kürt Gerilla Ordusu', gelecekte Türkiye için Afganistan'ın Talibanı konumuna getirilebilir.

- ABD, Doğu ve Güneydoğu'daki terör gruplarını kışkırtabilir. PKK'yı Kuzey Irak'ta etkin bir konuma getirebilir ve siyasal alanda açıkça destekleyebilir.

- Türkiye yıllardır yeteneksiz ve nitelsiz liderler ve iktidarlar yüzünden gırtlığına kadar borç batağına batırılmıştır. Ekonomide başta ABD olmak üzere dışa bağımlı ve muhtaç bir duruma getirilmiştir. Bu yüzden ABD'ye hayır diyemeyiz. Şimdi ABD, IMF gibi parasal kurumlarda etkisini kullanarak Türkiye'yi yeni bir ekonomik krize sürükleyebilir. Çünkü Türkiye, ekonomik yönden rehin alınmıştır. Ekonomisi ipotekli bir ülke tam bağımsız olamaz, ipotek edenlere de kafa tutamaz.

- Her şeyi ile büyük çoğunlukla ABD'ye bağımlı olan TSK'ya koyacağı bazı kısıtlarla ordumuzu sıkıntıya sokabilir. 1974 Kıbrıs harekati sonrasında TSK'yı çökme noktasına getiren ambargo olayını unutmadık.

- Türkiye her zaman ABD'nin en ucuz ve sadık müttefiki olmuş, daha doğrusu olmaya mahkûm edilmiştir. ABD ne isterse vermiş, ama karşılığında çoğu kez ya hiçbir şey ala-

mamış ya da aldıkları, sus payını geçmemiştir. ABD, Türkiye'ye genelde kendi çıkarları ölçüsünde yardım etmiş, ancak bu yardımları güçlü, bağımsız ve kendine muhtaç olmayan bir Türkiye'ye fırsat vermeyecek ölçüde sınırlı tutmuştur. Bugün de Irak'a saldırısında, uğrayacağımız zararın karşılanmasında aynı ölçüler kullanacaktır. Hele isteklerine tümüyle hayır denilirse bu yardım çok daha sınırlı olabilecektir.

Sonuç olarak, bu görüşler bağlamında Türkiye'nin kararı ne olmalıdır dersenez, yanıtım şudur: Savaşa hayır, desteğe evet." Türkü düşünen, Türkü seven Komünist olmayı öğrenir.

Bu emekli paşamızı kendisi de iş başındayken IMF'nin ve ABD'nin bir dediğini iki etmeyen, Amerikanlar karşısında hazır olda duran patron ve asker-sivil bürokratların yüzünden bu hallere düştüğümüzü, bu duruma karşı çıkan Türk gençlerinin devrimci-komünist diye katledildiğini, sonuçta da bu hallere düştüğümüzü niye anlatmıyor. Bu hallere düştük bir kere ne yapalım, kabul edelim diyor.

Sen kabul et paşam sen kabul et.
Amerikanlardan birkaç milyon dolar almak için devrimci Türk gençlerini katletmeye de devam et!

Sonra?

Savaşa Hayır, Desteğe Evet ?

Sonra?

Bu işi biz hallederiz paşam. Sen dert etme kendine!

Dünyadan.... Dünyadan.... Dünyadan.... Dünyadan....

23 Şubat 03 Kıbrıs İçin Barış Platformu Şöleni:

"Annan Planı rüyama giriyor"

Yıllardır özlemi çekilen Kıbrıs'ta iki toplum arasındaki barış için Londra'da yapılan toplantıda, Kıbrıs Ticaret Odası Başkanı Ali Erel, Annan Planı'nın ilk kez aklı başında bir plan olarak önlerine getirildiğini iddia etti. Erel, Londra'da kurulan Kıbrıs'ta Barış Platformu tarafından düzenlenen şöleninde yaptığı konuşmada, Annan Planı'nın rüyasına girdiğini de ekledi.

Çeşitli kültürel etkilinklerin ve yerel konuşmaların da yapıldığı şölene CTP Genel Başkanı Mehmet Ali Talat da katılarak bir konuşma yaptı. 600 civarında kişinin katıldığı şöleninde konuşan Talat, "Denktaş Kıbrıs Rum tarafını rahatlıkla AB'ye taşıyandır. Rumlar heykelini dikmeliler. Buna göre ortada hain olan kim?" sorusunu sorarak konuşmasına devam eden Talat, 30 Mart'ta Annan'ın bulunduğu referandumdan farklı bir referandum devreye konacak. Eğer seçmen listesiyle oynamazlarsa kazanırız. Aksi takdirde risk var. Denktaş, 'Ben imzalamam, herhangi birini bulun imzalasın' diyormuş. Yani halkına hizmet etmiyor" diyen Talat, konuşmasını "Bu nasıl devlet adamı?" sorusu ile devam ettirdi.

Provakasyon giri'imi

23 şubat tarihinde yapılan bu şölen öncesi, Denktaş'a destek amacı ile Londra Kuzey Kıbrıs Türk Temsilciliği önünde gösteri yapan bir grup, gösteri sonrası da şöleni provoke etmeye geldiler. Sayıları 20 dolayında olan ve çoğunluğunu Türkiyeli gerici faşistlerin oluşturduğu görülen grup, şölenin yapıldığı salon önünde bir süre gösteri yaptı. Salon görevlileri ve barış yanlıların müdahalesi ile etkisiz hale getirilen grup daha sonra dağıldı.

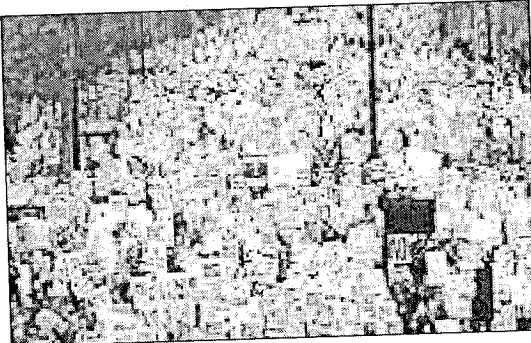
Milyonlar Savaşa Karşı Sokaklara Döküldü

Milyonlar sokaklara dökülerek savaşa karşı olduklarını başbakan ve de tüm dünyaya duyurdular.

Polis yaptığı açıklamada 15 Şubat'daki yürüyüşün İngiltere'nin tarihinde yapılan en büyük yürüyüş olduğunu belirtti. Düzenleyenlerin sayımına göre iki milyon'dan fazla kişi yürüyüşe katıldı.

Aynı zamanda Glasgow ve Belfast şehirlerinde de yürüyüşler yapıldı.

Başbakan Tony Blair'in hafta sonunda yaptığı konuşma ardından sokaklara dökülen halk bu yapılmaması planlanan savaşa karşı olduklarını ve de başbakanların kendilerini temsil etmediklerini dünyaya duyurdular.

Yürüyüşe İngiltere'nin 250 köy kasaba ve şehirlerinde katılım oldu.

Üç buçuk millik yürüyüş Savaş Durdurun Koalisyonu (Stop the War Coalition) ve Nükleer Silahsızlandırma için Kampanya (Campaign for Nuclear Disarmament—CND) ve Britanya Müslümanlar Birliği tarafından düzenlendi.

İki değişik noktalarda başlayan yürüyüş Londra'nın Hyde Park'ında birleşerek konuşmalarla devam etti.

Konuşmacılar arasında ABD cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılan Rahip Jesse Jackson, Londra Belediye Başkanı Ken Livingstone, sanatçı Vanessa Redgrave, İnsan Hakları Kampanyasından Bianca Jagger, emekli Parlamento üyesi Tony Benn ve de oyun yazarı Harold Pinter vardı.

Harold Pinter yaptığı konuşmada ABD'nin bir avuç sapık insan tarafından yönetildiğini ve de Tony Blair'in kiralık katilden başka birşey olmadığını vurguladı.

Hollywood sanatçısı Tim Robbins de "demokrasi işte buna derim" dedi.

Yargıçlar Hükümetin İltica yasalarını Yasa Dışı Etti.

11 Eylül'ü bahane olarak kulanarak iltica yasalarında değişiklikler ardından İngiltere'ye giriş yapıp da anında iltica müracaatında bulunmayanlara yardım yapılması konusunda yasa geçiren İngiltere hükümeti ilticacılar tarafından dava edildi.

Duruşma sonunda Yargıç, geçirilen yasaların Uluslararası İnsan Hakları'na aykırı olduğunu ilan etti. Buna karşılık İçişleri Bakanı David Blunket bu kararın temyizini talep ettiklerini belirtti.

Yeni yasalara göre gümrük kapılarında iltica başvurusu yapılmayıp da ülkeye giriş yapıldıktan sonra iltica müracaatı edenler, tutuklanıp kamplara götürülmekte, hiz-

landırılmış karar mekanizması yolu ile de sınır dışı edilmektedir.

Mahkemenin kararı sonucunda bu uygulama kaldırılmak zorunda kalabilir. Buna karşılık hükümet mahkemelerin hükümet kararlarına karşı kararlar vermesini yasaklamak için Parlamento'ya yasa tasarısı sunma hazırlıkları yapmaktadır.

İşte İngiliz demokrasisi böyle. Kendi yasaları yasa dışı olunca bunu yürürlüğe geçirecek olan hakimlerin ağzına bant çeker ve yoluna devam eder.

ABD'de Fabrika Sahibi 'Kölecilik'le Suçlu Bulundu

Fabrikatör Kil Soo Lee Vietnam ve Çin'den gelen işçileri köle gibi kullanmak ile birlikte kara para aklamaktan suçlu bulundu

Duruşma sırasında emirlerine uymayan işçilere işkence edilmesini emrettiği, kendilerine yemek verilmemesi ve de emirlerine uyulmadığı oranda da işçilere karşı sınırdışı edilme tehdidini kullandığı belirtildi.

İki yönetici ise bulundukları Hawaii'nin Amerikan Samoa bölgesinde federal hakimlerin olmayışından dolayı serbest bırakıldılar.

Mahkemede verilen bilgilere göre Kil Soo Lee 200'den fazla işçiyi köle olarak çalıştırmaktaymış.

Dahası duruşmada işçilerin ABD'ye gelip çalışabilmek için binlerce dolar harcadıkları ve vardıklarında köle olarak çalıştırıldıkları duyuldu. Savunma avukatları işçileri yalancılıkla suçlamalarına rağmen fabrikatör suçlu bulundu.

Verilere göre fabrikatörün çalıştırdığı fabrikalar modern köle taşımacılığının en büyük isimlerindenmiş. Ne var ki bu türden çalıştırılmaya devam edilen işçi sayısı on binlerin üstünde.

Kıbrıs Sosyalist Partisi'nden açıklama:

Tüm askeri güçler, adamızdan gitmelidir

İngiltere Dışişleri Bakanlığı tarafından teyit edildiği ve ayrıca BBC TELETXT'TE de bir habere göre 3. Annan planında İngiliz üs topraklarının %50'si, yani 115 km karelik bir üs alanı Kıbrıs Halkına iade edilecek. Kaynak olarak Lord David Hannay gösterildi.

Verilecek %50 (Yani yarısı) üs bölgelerinin, % 90'ı Rumlara, % 10'u Türklere olacak şekilde bölüşüleceği iddia edildi. %90'ının Rumlara verilmesinin ana sebebi olarak Rum Göçmenlerin mağ-

duriyetlerinin bir ölçüde gidilmesi şeklinde gösterildi.

Hatırlanacağı üzere Kıbrıs Sosyalist Partisi bu konuyu kuruluş bildirgesinde halkın gündemine taşımış ve şöyle demişti; "Varolan planda en önemli sorunlardan birisi olarak ortaya konan göçmenlik, toprak ve mülkiyet konularında planın hazırlayıcıları olan emperyalistler (Başta İngiliz emperyalistleri) geçmiş tarihsel sorumlulukları gereği özveri göstermek zorundadırlar.. Nitekim İngiliz emperyalist-

lerinin elinde olan 2 üssün ve buna bağlı olan toprakların derhal Kıbrıs Halkı'nın tazmini için onlara verilmesi gerekir. Planın hazırlayıcıları, tarihsel sorumlulukları olan bu yıkımdan dolayı yeniden göçmen ve mağdur olacak kişilere tazminat vermedir."

(KSP Kuruluş bildirgesi 26/11/2002)

Partimiz bu görüşleri dile getirdiği zaman, bu yaklaşımın süreci bozabileceği eleştirisi gelmişti. Birçok "anlaşma yanlısı" çevre " bu dönemde böyle talepler süreci

baltalar" türü yaklaşımlar sergilemişti. Yine aynı dönemde Denktaş üsler konusunda "aynı anda birçok cepheye savaşılmaz" diyerek konuyu geçiştirmişti.

Partimiz, bunun yükselen halk muhalefetine kararlı ve örgütlü mücadelesi sonucunda ulaşılamayacak hedef olduğuna inanmamaktadır. Bizler egemen İngiliz üslerinin ve buna bağlı olarak tüm yabancı askeri güçlerin adamızdan derhal gitmesi gereğini bir kez daha vurguluyoruz

Türkiye Genel Kurmayı, halka yalan bilgi mi verdi?

21 Şubat'ta çok garip bir olay oldu.

Amerikan gemileri İskenderun limanına yanaşmış Stalin organlarının yeni türleri dahil savaş malzemelerini Limana indirmektedir. BBC'ye bakıyorsanız açık seçik görüyorsunuz. Aynı gün TSK Genel Kurmayı duyuruyor: yok yahu ağır toplar, tanklar, uçaklar (yanlış okumadınız-uçaklar!) indirilmedi İskenderun'da. Savaş malzemesi ve asker indirmek için TBMM kararları beklenicek.

İnsan gözüne mi inansın GK'ya mı?

GK Türk subaylardan oluşuyor, İngiliz'in televizyonuna mı inanacaktık. Volkan bir yanda, TSK GK öbür yanda. Her ikisi de vatanın kalelerini gavurlara teslim edenlerin vatan haini olduğunu iyi bilirler. Değil mi Sabahatin İsmail? Var mı öyle Amerikan askerine kaleleri terk etmek! Terk eden haindir! Vatan haini!

İşte, İngiliz de sanır ki bizi kandırarak.

TSK GK'ya vay hainler vay dedirtecek.

Yutmazlar pis İngiliz yutmazlar!

Değil mi Doğu Perinçek yoldaş!

KARPAZ HAVA SAHASI KİMİN BAY

RAUF?

21 Şubat'ta çok garip bir olay oldu.

Türk gazeteciler Türkiye'de uçak kiraladı. Karpaz üzerine geldiklerinde İskenderun ve Mersin'de yük boşaltmak üzere olan gemileri televizyona kayıt etmeye başladılar ki iki tane amerikan F16 savaş uçağı yanlarına geliverdi. Aynı anda Türk İncirlik'ten bir Amerikan 'geri dönün yoksa hızlı tarafından cennete göndeririz sizi' dedi. Amerikanca, yani İngilizce tabii ki.

Bizim gazeteciler de Türk ama, öyle

Allah'ın Türk'ü değil. İngilizce'yi, hele hele Amerikanca türünü iyi bilen aydın Türklerden.

Bu Türk gazeteciler hemen geri döndüler tabii ki.

Şimdi şu pis goministler çıktı diyecek haydut Amerika sanki babasının ahırında. Karpaz üstünde, kimseye danışmadan-özgür KKTC ve bağımsızlık davamız için hayatını feda etmiş kos koca cumhurbaşkanımız Denktaş'a danışmadan-Amerikanlar uçak uçuruyorlar, ve de bizim İncirlik'ten doğru tutmuş bizim gazetecilere emir veriyorlar. Haydut herifler. Ve de onların Türk uçakları falan diye laf atacaklar.

Yalan. Emir Türkiye'den, İncirlik'ten geldi.

Vatan haini gomünüstler. Sadece

Amerikanlar mı Amerikanca konuşur?

Bu pis goministler işte Kıbrıs Cumhuriyeti hükümeti olduğunu iddia eden tipler gibi Amerikan gardaşlarımıza vay siz bizim hava sahamızda nasıl uçak uçurursunuz demek istiyorlar!

Kimin hava sahası be herifler! Karpaz

KKTC hava sahasıdır. İncirlik Türktür!

Bu goministler var ya bu goministler, işte bizim Volkan da her gün Atatürk'ten alıntı yaptığımız vatanın kalelerini gavurlara terk eden iç düşmanlardandırlar!

Değil mi baba-oğul Denktaş, Hasipoğlu, Eroğlu, İsmail efendiler?

Talat, İzzet, Angalomli, Şener, Arif..... gözünüzü seveyim, Türkiye'nin çıkarlarını bir daha anlatsanız. Birileri bizim sağır İsmet paşa gibi, kulakları hala duymadı sizi galiba!

Londra Mektubu

Gerisi Siyasi Lafazanlık

Azami karlar ugruna milletleri birbirine düşüren ve onları savasa iten kimler?

Azami karlar ugruna hammadde kaynaklarını kontrol altına almak isteyen kimler?

Azami karlar ugruna stratejik konumundan dolayı Kıbrıs'ı kontrol altına almak isteyen kimler?

Azami karlar ugruna milyonlarca çocuğun açlıktan ölmesine kimler neden oluyor?

Emperyalistler, Barbarlar...

Kıbrıs için Annan Planı'nı hazırlayan kimler?

Bugün gerici Irak rejimine karşı savasa hazırlanan, Irak halkını ve çocuklarını öldürmekte kilları kipirdamadan yapmak isteyen?

Emperyalistler, Barbarlar...

Emperyalizm, gösterilmeye çalışıldığı gibi bir-iki ülkede mevcut değildir...

Emperyalizm bir dünya sistemidir ve bu dünya sistemi içinde azami karlar için büyük küçüklü burjuva çıkar çatışmalarını dünyanın birçok ülkesinde yürüterek hakimiyetini sürdürmekte, dünya pazarını tekardan bölmektedir. Bu bölüşme ekonomik ve askeri güce dayanarak gerçekleşmektedir.

Soguk Savaş döneminde Batı Dünyası'nın en güçlü emperyalist gücü

ABD, ekonomik ve askeri gücü ile kendini gösterdi. Böyle bir durumda dahi Batılı emperyalistler kendi aralarındaki rekabeti ortadan kaldırmadılar. Bu rekabeti daha değişik şekillerde yürüttüler. Sömürgelere "bağımsızlık" vererek kendilerine ekonomik ve askeri olarak bağımlı ülkeler yarattılar ve sermaye ihracını devam ettirdiler.

Tüm bu olgular, emperyalistlerin çıkarlarının ortadan kalktığı anlamına gelmez. Örneğin, İngiliz emperyalizmi hala daha geçmisten gelen burjuva hukukuna dayanan haklarını ve üslerini öne sürerek Kıbrıs'ta söz hakkına sahiptir (Lord Hannay Kıbrıs'a bosuna gidip gelmemektedir).

1990'lara kadar ABD emperyalizmi, Kıbrıs'taki burjuva görüşmelerde açığa rol almazken bu günlerde doğrudan rol almaktadır. ABD emperyalizmi açığa rol almadığı dönemlerde ona bağımlı

ülkeler aracılığı ile etkinliğini sürdürmüştür (Türkiye ve Yunanistan aracılığı ile). Bu da, bugün mevcut olan emperyalist güç dengelerinden kaynaklanıyor.

AB emperyalistleri de AB üyeliği konusunu kullanarak burjuva bir Kıbrıs'ta söz hakkı olduğunu açıklamakta ve ada üzerindeki emperyalist çıkar çatışmasında yer almaktadır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek (KSG), Kıbrıs Sorunu ve onun çözümü için ortaya koyduğu görüşler ve çalışmalar bugünlerde her gün kendini daha açık şekilde kanıtlamaktadır. Ancak KSG'nin haklılığını kabul etmek istemeyen arkadaşlar, KSG'nin siyasetini ya "asiri solcu" ya da "sağcı" olarak değerlendirmektedirler. Tüm bu sag ve "sol" eleştirilere tek bir önerimiz vardır.

Eğer Anti-Emperyalist bir Kıbrıs yaratmak istiyorsak güçlerimizi birleştirelim!

Ölümünün ellinci
yılında da unutturamazlar

Stalin Komünizmdir!

Sosyalizmin ülkesi emperyalist canavarlarla çepeçevre sarılmış iken, dolayısıyla da askeri güç ve istihbarat örgütü bir gereklilik iken, dışarıdan bir saldırı ile sosyalizmin yıkılması ve kapitalizmin restorasyonu ihtimali sürmekte iken parti, devlet ve tüm diğer örgütlerde bürokrasiyi yok etmek mümkün müdür?

Hayır değildir!

Modern askeri gücün kendisi bürokratik bir yapılanma gerektirir.

Sosyalizmin ülkesinde yaşayan her bir vatandaş devleti yürütmek için gerekli bir kültür seviyesine ulaşmadan, yani devlet işlerini yapmak istemeden, devleti yürütmek için gerekli imkan ve yeteneğe sahip olmadan parti, devlet ve tüm diğer örgütlerde bürokrasiyi yok etmek mümkün müdür?

Hayır değildir!

Karnını doyurmak ve barınmak için, ülkesini savunmak için tüm gününü harcamak zorunda olan, bolluğa ve bol zamana sahip olmayan vatandaşların devleti yürütmesini beklemek sahtekarlıktır!

O halde ne yapmalı? Sosyalizmin inşasından vaz mı geçmeli?

Tabii ki değil! Bu kaçınılmaz zorluklara değinip de sosyalizmin inşasından vaz geçenlerin devrimden de vaz geçmesi gereklidir. Troçkizm sadece tek ülkede sosyalizmin inşasından vaz geçmez. Devrimden de vaz geçer. Bunların teorisine göre işçiler devrim yapacak, iktidarı ele geçirecek, ama sosyalizmi inşa edemeyecek! Troçkistler işçileri de kendileri gibi boş gezenin boş kalfası sanıyorlar galiba. Tabii ki bunlar işçilerin hayatını da pek değerli görmüyorlar. İşçiler hayatlarını feda etmeyi göze almadan devrim olmaz. İşçiler hayatlarını feda etmeyi göze alacak, devrim yapacak, ama sosyalizmi inşa edemeyecek? İşçilere oturun oturduğunuz yerde demenin devrimci lafazanlık türü budur işte.

Bir de bunlara yeni Troçkistler eklendi.

İşçilerin sosyalizmi inşa edebileceğini kabullenilen, ve de Troçkizme karşı olan bu "Stalinci" Troçkistler tek ülkede komünizmin inşa edilemeyeceğini ilan ettiler. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi inşa etmiş olan işçilerin bu zaferini kabullenen, bunu savunan bu yeni yetme "Stalinci" Troçkistler Sovyetler Birliği'nde komünizmin inşasının, tek ülkede komünizmin inşasının imkansızlığını ilan ediyorlar.

Sosyalizmin ülkesi her an üstüne saldırmaya hazır olan emperyalist canavarlara karşı savunulacaksa, ülkenin bağımsızlığı garanti altına alınacaksa, tarım ileri taşınacaksa, doğa kontrol altına alınacaksa, her bir vatandaşın kültür seviyesi devleti yürütmelerini mümkün kılan bir seviyeye çıkarılacaksa, ve de, ve dolayısı ile sosyalizm ve komünizm inşa edilecekse, sanayinin inşa edilmesi, en ileri teknolojiye dayanan ve üretim kapasitesi kapitalist ülkeleri geride bırakan bir sanayinin inşa edilmesi zorunlu mudur?

Tabii ki zorunludur!

Sosyalizmin ülkesi sanayi olarak ne kadar geri, ne kadar yıkıma uğramış ise, sanayinin inşası için gerekli olan fedakarlıklar da o kadar fazla olacaktır. Bu inşa faaliyeti için can bedeli, fedakarca bir çaba gerekecektir.

O halde ne yapmalı? Sosyalizmin inşasından vaz mı geçmeli?

Tabii ki değil! İşçiler ve komünistler için sınıf mücadelesinin yeni bir alanı ve şekli olan bu inşa faaliyetinin zorluklarına, ve bu dönemdeki bürokrasiyle bağıntılı kaçınılmaz problemlere değinip de sosyalizmin inşasından vaz geçenlerin, bu inşa faaliyetine 'kölelik', bu faaliyetin komünist yönetimine bürokrasi adını takacak kadar alçalmalarına şaşmamak gereklidir.

Bir de bunlara "yeni" Troçkistler eklendi. İşçilerin sosyalizmi inşa edebileceğini kabullenilen, ve de Troçkizme karşı olan bu Stalinci Troçkistler tek ülkede komünizmin

inşa edilemeyeceğini ilan ettiler. Bunlar sene 1953'de komünist toplumun teknolojik temelini hali hazırda üretmiş olan Sovyet vatandaşlarının, bundan sonra geçen son 50 yılda komünizmi inşa etmesi yerine bu inşa faaliyetinin yenilgiye uğratılmasının örgütlenmesinin utangaç savunucusu en rezil Troçkist türdüler! Sosyalizmi inşa etmiş tek ülkede komünizmi inşa etmek mümkün değilseydi Kruşçev, Brejnev ve Gorbaçov'un kapitalizme geri dönüş çabaları kaçınılmazdı yani!

Sosyalizmin inşasına kadar gerekli dönemde eski Troçkistler için geçerli olan her bir tespit, sosyalizm inşa edildikten sonra komünizmin inşasını imkansız gören bu yeni Stalinci Troçkistler için bin kat daha geçerlidir.

Sosyalizmin can bedeli inşasının önderi Sovyetler Birliği Komünist Partisi, bu partinin önderi de Lenin'in öğrencisi ve yüce öğretmenimiz Stalin yoldaştır.

Komünizm işte böyle bir yoldaş üretmiştir. Ne mutlu komünizme!

Onun ellinci ölüm yıldönümünde acımızı kalbimize gömerken, hayatından ve yapıtlarından öğrenmeye devam ede-

ceğiz.

Ona ve komünizme karşı görevimizi yerine getireceğiz!
Kahrolsun burjuva barbarlık.
Yaşasın Komünizm!

J.V. STALİN:

Uluslararası, kadınlar günü

İnsanlık tarihinde, ezilenlerin hiçbir büyük hareketi, emekçi kadınların katılımı olmadan yürümemiştir. Ezilenlerin arasında en ezilenler olan emekçi kadınlar, özgürlük eyleminin büyük yolunun kenarında kalmadılar ve kalamazlardı. Kölelerin kurtuluş hareketi, bildiği gibi, yüzlerce ve binlerce büyük kadın şehit ve kahramanı yaratmıştır. Serflerin özgürlüğü için savaşınların oluşturduğu sıralarda, onbinlerce emekçi kadın vardı. Ezilen kitlelerin kurtuluş hareketinin en güçlüsü olan, işçi sınıfının devrimci hareketinin, bayrağı altında, milyonlarca emekçi kadını toplaması şaşılacak birşey değildir.

Uluslararası kadınlar günü, işçi sınıfının kurtuluş hareketinin büyük geleceğinin habercisi ve yenilmezliğinin delilidir.

Emekçi kadınlar, işçi ve köylü kadınlar, işçi sınıfının büyük yedek kuvvetlerini teşkil ederler. Bu önemli yedek kuvvet nüfusun yarısından çoğunu oluşturur. Kadın yedek kuvveti, işçi sınıfının yanında mı, karşısında mı olacaktır? Proleter hareketinin kaderi, proleter devriminin ve proleter iktidarının zaferi ya da yenilgisi buna bağlıdır. İşte bu yüzden proletaryanın ve onun en ileri müfrezesi olan Komünist Partisi'nin görevi, kadınları, işçi ve köylü kadınları, burjuvazinin etkisinden kurtarmak ve bunları proletaryanın

bayrağı altında, politik olarak eğitmek ve örgütlemek için kesin mücadele vermektir.

Uluslararası kadınlar günü, emekçi kadınlardan oluşan yedek gücü, proletaryanın yanına çekmek için bir yöntemdir.

Fakat emekçi kadınlar sadece bir yedek güç oluşturmazlar. Onlar, işçi sınıfının doğru politikası sonucu, işçi sınıfının, burjuvaziyle savaşacak olan gerçek bir ordusu olabilirler ve olacaklardır. Emekçi kadınların bu yedek gücünü, proletaryanın büyük ordusunun yanında çarpışan bir işçi ve köylü kadınlar ordusu haline getirmek: işte işçi sınıfının kesin ikinci görevi.

Uluslararası kadınlar günü, işçi ve köylü kadınları, işçi sınıfının bir yedeğinden, proletaryanın kurtuluş hareketinin aktif bir ordusuna dönüştürmek için bir araç olmalıdır.

STALİN,
"Uluslararası kadınlar günü için"
Pravda, 8 Mart 1925,
Eserler, cilt 7, s. 41/42 Almanca

Kadın Sorunu Üzerine, Marx, Engels, Lenin Stalin, Komintern & Clara Zetkin, s. 79-80
İnter Yayınları.

Savaş üzerine

Hazırlayan: Evren MANER

Irak'ta olası bir savaşa karşı gelişen dünya çapındaki muhalefet tarafından sıkça kullanılan "Başarabiliriz" sloganı ile ilgili olarak, Lenin'in I. Dünya Savaşı başlangıcındaki o çok şey anlatan sözünü hatırlamakta yarar var: "Savaşlar tesadüfi olaylar ya da din adamlarının dediği gibi "günah" filan değil, kapitalizmin kaçınılmaz bir sonucudur ve kapitalist yaşam biçimi olarak barış kadar meşrurdur..." Savaşlara son vermek gerçekten olasıdır ama bu hedefe ancak çıkara dayalı sınıfsal farklılıkların olmadığı, bireysel mülkiyetin yerini toplumsal sahipliğin aldığı, üretim ilişkilerinin kar ve dolayısıyla sömürüye değil, toplumsal ihtiyaçlara bağlı gerçekleştirildiği, kültür, bilim, teknoloji, sanat ve yaşamın tüm alanlarında kolektivizmin egemen olduğu bir sistemde ulaşılacağı unutulmalıdır.

Ekonomik güç ve askeri harcamaların 2000 yılı itibarıyla dünya ölçeğindeki dağılımında, Avrupa 15 ayrı güce bölünmüş olarak üretimin %20'si ve askeri harcamaların %19'una sahipken; ABD, üretimin dörtte birine ve harcamaların da üçte birine yakın bölüme sahipti. En büyük dengesizlik de Asya'daydı: Japonya, üretimin %7.5'ine harcamaların %5.5'ine; Çin, üretimin %11.6'sına ve harcamaların %5'ine, Hindistan, üretimin %4.6'sına ve harcamaların %1.7'sine sahipti. Rusya'nın %2.5 civarındaki ekonomik ağırlığı ve %7.3'lük askeri harcama payı ile aşırı daralmış konumu da göz önüne alındığında hayati öneme sahip iki süreç: Asya'daki nesnel yeniden silahlanma potansiyeli ile Avrupa'daki güçlerin merkezileşmesi gibi görünmektedir. Bu anlamda, eğer Washington, dünya askeri harcamalarının beşte ikisinden fazlasını elinde tutma yarışında bir tehlike unsuru olarak yükseliyorsa, Avrupa ve Asya'daki güçlerden erken davranmak veya onları şartlandırmak içindir.[2] Diğer yandan, Asya'nın en güçlü üç ekonomisi Japonya, Çin ve Hindistan'ın tek tek askeri harcamalarının toplam üretimlerinden daha düşük olması, bu

devletlerin kendi burjuvazilerinin çıkarlarını korumada ve geliştirmede yetersiz kalabileceği anlamına gelmekte, bu da, güçlerin, iniş çıkışlı bir yeniden bileşimi şeklinde bile olsa her düzeyde ve her oranda yeniden silahlanma sinyallerinin alınacağı bir döneme girildiğini göstermektedir.

ABD'nin son dönemde iyiden iyiye hızlandığı militarist yapılanma da Wolfowitz'in raporundaki uyarılarını dikkate alındığını düşündürmektedir: G.W.Bush, 2003 yılı askeri bütçesini 48 milyar \$ daha artırarak toplam askeri harcamalar bütçesini 379 milyar \$ ile 1984 yılı düzeylerine taşımıştır. Washington yönetimi, önümüzdeki 5 yıllık dönem için de 72 milyar\$'lık ek artış öngörmekte ve nihai savunma bütçesini 451 milyar\$ olarak planlamaktadır. ABD'nin savunma bütçeleri ikinci dünya savaşı sonrasında 3 kez ciddi oranda yükseliş göstermiştir: Kore

savaşında 442 milyar \$; Vietnam savaşında 449 milyar \$ ve Ronald Reagan'ın yeniden silahlanma programı çerçevesinde 428 milyar \$. İşte bu nedenle 451 milyar \$'lık bu bütçe, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemin gelmiş geçmiş en yüksek askeri bütçesi olacaktır. Yüzdesel olarak bakıldığında ise yalnızca 2001 ve 2002 yılları arasındaki büyüme yüzdesi %14.5, beş yıllık büyüme periyodu sonu itibarıyla ise %23'lük bir askeri büyüme planlanmaktadır ve sadece bu ilave büyüklük bile, dünya askeri harcamalar toplamının onda birine, Avrupa'nın 2000 yılındaki askeri harcamalarının yarısına, Çin ve Japonya'nın yıllık askeri harcamalar toplamına eşittir. Diğer yandan, Washington, 2000 yılında dünya toplam üretiminin %22'si ve askeri harcamalarının %36'sını elde bulunduruyordu. Bu yeni bütçe tahsisatlarıyla birlikte ABD, askeri ekipman ağırlığını, ekonomik gücündeki

artışla birlikte %45 ile iki katına çıkaracaktır. Ancak, askeri ekipmanın, emperyalist gücün kendisi değil, bir aracı olduğu, askeri harcamanın da askeri güce eşit olmadığı göz ardı edilmemelidir.

Bu anlamda, savaşlar, politikanın farklı biçimlerde devamı anlamına geldiği için, yukarıda detaylandırılan silahlanma kampanyası tüm boyutlarıyla politik bir faaliyettir. Bu faaliyet, doğrudan tehditlerden dolayı tehditlere, güç gösterisinden ittifak önerisine kadar ihtimal dahilinde olan tüm sonuçlarıyla önemlidir ve sonuçta politik bir sürecin neticesidir.

Barış mı? İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bize ne denmişti? Mutlak sonsuz "kalıcı barış". Başka bir Hitler'e yer yok. Ne mi oldu? Barışın yandaşlığı iddia edilen 1945-2000 dönemi ile ilgili olarak Londra'daki Uluslararası Stratejik Çalışmalar Enstitüsü'nün verileri, İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki bu

55 yıllık "barış" sürecinde dünyanın 90 ülkesinde 22 milyon 456 bin kişinin yaşamını yitirdiğini ve bu süreçte tam 188 tane küçük ve büyük çapta silahlı çatışmaların yaşandığını ortaya koyuyor. Kimin barışı? Kimin savaşı? Biz emekçilerin olmadığı kesin. Bizim savaşımız ezen ve ezilen arasında hala daha sürmeye devam ediyor. Ta ki sosyalizme kadar.

Aslında, "kalıcı barış" hayalleriyle, yaşadıklarına değil de kendisine empoze edilenlere itibar etmeye alıştırılmış dünya halkları için bunun bir "ilk" olduğunu söylemek de mümkün değil. Bilhassa, 1945'den itibaren yaratılan "kapitalizmin barışı sağladığı" biçimindeki yanılsama, bugün savaş ve barış tartışmalarında diyalektik sorgulama ve araştırmadan nasıl olup ta bu denli uzaklaşıldığına bir ölçüde ışık tutuyor.

Kavgamız Yusuf ALKIM

Özgürlüğü Hak Etmek

Kıbrıs Türk Solunun bugün içinde bulunduğu en büyük çelişki, Kıbrıs Sorunu'nun çözümünde tüm beklentilerini emperyalist güçlerden çözüm için gelecek baskıya bağlamış olmasıdır.

Kıbrıs Türk Solu bir yandan "Irak'taki Petrol Savaşına Hayır" derken, diğer yandan bu savaşta yer alacak olan ABD ve İngiltere emperyalizminden de Kıbrıs Sorunu konusunda medet ummaktadır.

Çelişki öylesine büyüktür ki, Bu Memleket Bizim Platformu çok büyük kitlesel mitingler yaparken, "Irak savaşı" na karşı hiç bir eylem ortaya koymamaktadır. Çünkü bu mitinglerde AB ve ABD'ye çözümde yardımcı olmaları için çağrı yapılmaktadır. Bir yandan yardım çağrısı yaparken, diğer yandan bu

güçlerin emperyalist saldırılarına karşı çıkmak, bu platformun başını çekenler açısından tabii ki tutarlı olmaz. Ama bu o kadar basit değildir. Çünkü Kıbrıs, bu kirli savaşta önemli bir etken olarak yer alacaktır. İngiltere, Kıbrıs'ta sahip olduğu üslerini kullanacak ve Kıbrıs halkını da bu kirli savaşa alet edecektir.

İşte bu noktada, Kıbrıs Türk ve Rum Solu'nun bu savaşa karşı duruşları, daha da bir önem kazanmaktadır. Ama ne yazık ki, şimdiye kadar Kıbrıs Türk Solu'nda iki küçük eylem dışında hiçbir karşı duruş görülmemiştir. Daha da kötüsü, KSG ve KSP dışında hiçbir siyaset, Annan Planı'nda İngiliz üslerinin egemenliğinin sorgulanmasından rahatsızlık duymamaktadır, gündem değiştirmeye çalışan bazı şövenistler hariç. Çünkü platformda başı çekenlerin mentalitesi, "egemenleri rahatsız etmeye-elim!" mentalitesidir. Yani, sen bir yandan İngiliz'den çözüm için yardımcı olmasını isteyeceksin, diğer yandan da onun ada üzerindeki "haklarını" sorgulayacaksın. Aynı

mentalite, Türkiye'deki egemenlere karşı da geçerlidir. Yani, Türkiye'deki iktidarın çözüm taraftarı politikalara destek vermesi için, Kıbrıs Türk Solu bugün Erdoğan ve AKP gibi tutucu ve gerici bir partiye bel bağlamış durumdadır. Mitinglerde bu kesimlere şirin görünebilmek için TC-KKTC bayrakları taşınmakta, "TC-KKTC el ele barışa" gibi pankartlar açılmaktadır. Ama diğer taraftan kendisini Kıbrıs Cumhuriyeti vatandaşı gören birisi, Kıbrıs Cumhuriyeti bayrağı açınca, "bu bir provakasyondur" açıklamaları yapıyor. Ben, o gencin o bayrağı açmasını ne desteklemiyorum. Ama, eğer bu mitinglerde birileri TC-KKTC ve AB bayrağı açabiliyorsa, diğer birileri de, dilediği bayrağı açabilirdir.

Kısacası önemli olan mentalitedir. Biz bu mitingleri, halkı örgütlemek, bir araya toplayıp bir hedefe ulaşmak için mi yapıyoruz, yoksa birilerine şirin görünmek ve onlardan yardım dilenmek için mi?

"Önce beyinler ve yürekler, Korkunun cenderesinden kurtularak

özgürleşmeli

Özveriye ve bedel ödemeye hazır değiliz, eniz,

kimse size özgürlüğü vermez.

Tırnakla sökülerek, kopararak alınır ancak ÖZGÜRLÜK."

Uğruna mücadele verilmeden, hiçbir özgürlük kazanılmaz. Özgürlüğün birileri tarafından bizlere bahsedileceğini sanıyorsak çok yanlış oluyoruz.

Nasıl ki 60 Cumhuriyetinden bunu bekleyip üç sene sonra yanıldığımız gibi...

Nasıl ki, 74'te Türkiye müdahalesinden bunu bekleyip daha sonra yanıldığımız gibi...

Şimdi ise bunu AB üyeliğinden bekliyoruz, acaba bu defa yanıldığımızı anlamamız ne kadar sürecek?

"Sen imkansız şeylerden bahsedip hayalcilik yapıyorsun" deyenler varsa, onlara son cümlem, şu ünlü söz olsun:

"GERÇEKÇİ OL, İMKANSIZI İSTE VE GERÇEKLEŞTİR!"

Sosyalist Gözlem

Özdemir
Göçer

Annan Planı kayıtsız şartsız kabul edilmelidir

Ankara ve Denktaş'ın politikalarında müthiş bir çelişki ve belirsizlik var. Her gün Tv ekranlarından ve radyolardan halkın gözünün içine baka baka söyledikleri yalanların bini bir para!

Yok efendim "kanla alınan masabaşında verilemezmiş", yok efendim "Kıbrıs'ta Türkün toprağını kimseye peşkeş çektiremezlermiş" ve daha neler neler!

Sanki de Kıbrıs'ı 1571'de 70bin şehit verip de aldıktan sonra, 1878'de İngiliz'e kiralaayan bunlar değilmiş gibi! Kıbrıs'ı Osmanlı'dan başında bir çavuş bulunan bir manga İngiliz askerinin teslim aldığı henüz belleklerden silinmedi.

Ankara 1964'ten beri Kıbrıs'la ilgili tüm önemli uluslararası kararlara imza atıyor, sonra da attığı imzaların gerektirdiklerinin tam tersi uygulamalarla uluslararası hukuğa ters, hukuk dışı bir yönetimi ve rejimi Kıbrıs Türkleri'ne dayatıyor. Böylelikle 'anavatan', Kıbrıs Türkünü meşru dünyadan kopuk yaşamaya mahkum etmekte, Kıbrıs Türkünün uluslararası anlaşmalarla belirlenmiş haklarını kullanmasını engellemektedir. Anlayacağınız 'anamız' ana değil üvey ana!

1964 yılında hani o Denktaş'ın ağlayarak çıktığı toplantı var ya; O toplantıda BM güvenlik konseyi Kıbrıs'ta Türklerin Cumhuriyet yönetimindeki görevlerine geri dönmesi, ve çatışmaların durdurulması yönünde karar almış, Türkiye de bu kararın altına imzasını atmıştı. Buna rağmen TMT Türk Genel Kurmay'ından aldığı güçle Geçici Türk Yönetimi adında yasa dışı bir idare oluşturmuştu. Böylelikle Kıbrıs Türk Topluluğu Kubris Cumhuriyetindeki yasal haklarından mahrum oldu ve uluslararası hukukta, meşru devlete karşı asi konumuna düşürüldü. Kimin sayesinde? Üveyanamızın!

1974'te Türkiye Faşist Yunan Cuntası'nın yaptığı darbeye sözde müdahale etti. Ama bu müdahale ile, uluslararası yasalarla varlığını garanti ettiği Kıbrıs Cumhuriyetini korumak yerine, cumhuriyet topraklarının üçte-

birini işgal etti ve adanın kuzeyinde ayrı bir devlet kurdu. Ama bu devlet de gayrı meşru bir oluşum olmaktan kurtulamadı.

Sonraları, AB'ye girme adına, bu toplulukla bir dizi anlaşma imzalayan TC, bu anlaşmaları imzalarken, tanımıyorum dediği Kıbrıs Cumhuriyetini de tanıdı ve onunla bir dizi anlaşmalar imzaladı.

1995'te AB ile Gümrük birliği anlaşması imzalandı. Bu tarihten sonra Kıbrıs Cumhuriyeti (KC) ile TC arasında ticari ilişkiler başladı. 2000 yılında Helsinki'de, Ankara'nın şahini, Helsinki güvercini Ecevit "Kıbrıs sorunu çözülmemese bile Kıbrıs Cumhuriyetinin AB'ye üye olmasının engellenemeyeceğine" ilişkin bir kararın altına imza attı.

Bu kararın altına imza atan Türkiye çok açık bir şekilde Kıbrıs sorununu çözmeden AB'ye girme olasılığını kendi elleri ile gömmüştür. Çünkü bu karar sayesinde KC bugün artık AB'ye girmiştir. 2004 yılında Türkiye AB ile masaya oturduğu zaman AB üyesi olan KC, TC'ye "dur bakalım ahab, önce benim topraklarımda sürdürdüğün işgali kaldır, sonra gel görüşelim!" demiyecek mi?

Peki, hal böyle iken TC'nin bu şahin denilen kabadayıları, ki şahinliklerinin nasıl korkak bir tavuğa dönüştüğünü Helsinki'deki Ecevit örneğinde gördük! TC yetkilileri neye dayanarak kendi devletlerinin attığı imzalarla çizdiği politikaların ileri götürülmesini engellemektedirler. Görünen bir tek izah tarzı var. AB'ye girmemelerini isteyen bir güçten aldıkları destekle, Kıbrıs'ı kullanarak TC'nin AB'ye girişini önlemeyi amaçlamaktadırlar. Çünkü Kıbrıs'ı işgal altında tutan bir Türkiye'nin AB'ye girme şansı yoktur.

TC hükümetlerinin uygulamalarına baktığımızda, AB'ye girmeme konusunda da tutarlı bir çizgileri olmadığını görüyoruz.

Türkiye tanımadığını söylediği KC ulusal takımları ile, hem de Yunan milli marşı eşliğinde Kıbrıs bayrağını göndere çekerek maç yapıyor, Ama tanındığını iddia ettiği KKTC ile antrenman maçı bile yapamıyor.

TC başbakanı Abdullah Gül geçen hafta bir AB toplantısına katılmak üzere gittiği Brüksel'de Kıbrıs Cumhurbaşkanı Klerides ile de görüştü. Bu haber KKTC medyasında yansıtılmadı.

Sözün özü şu ki TC tanımam dediği KC'yi bal gibi tanıyor. AB'ye girmek gibi bir niyeti varsa, bundan böyle daha sık temas ve görüşme halinde olacak. Tanırım, arkasındayım dediği KKTC'yi ise tanımıyor. Kendi dayattığı politikaların sonucuna göğüs ger-

mekten aciz, Kıbrıs Türklerine yönelik olarak verdiği her sözü yutuyor, ve buna rağmen, Kıbrıs Türkünü, ısrarla, kendisinin bile sahip çıkmaktan aciz olduğu KKTC denen hukuk dışı rejime mahkum ediyor.

Ama yağma yok! Kıbrıs Türkü artık hamaset edebiyatına, milliyetçi söylemlere pabuç bırakmıyor.

Eğer TC, KKTC'ye sahip çıkacaksa HODRI MEYDAN!

Çıksın ve desin ki AB bizim neyimize.Biz KKTC'yi tanıyoruz. KKTC ile serbest ticaret de yaparız; FIFA'yı UEFA'yı da umursamayız.Biz bundan sonra tanımadığımız KC takımları ile maç yapmıyoruz. Elenirsek de elenelim.Umurumuzda değil. Ne yani CIMBOM'un elenmesi bizim Kıbrıs Davamızdan daha mı önemlidir?

TC AB ile imzaladığı Gümrük birliği anlaşmasının KC ile ticaret yapmakla ilgili maddelerini geçersiz sayıp uygulamayacağını açıklasın! TC Helsinki'de alınan karara imza atan Türk hükümetinin hata yaptığını, ve bu kararı tanımadığını açıklasın.

Yüreği varsa bunları yapsın. Biz de diyelim ki "helal olsun TC'ye, adamlar emperyalist AB'ye kafa tutuyor!"

Ama hem uluslararası anlaşma ve kararlara imza atıp, hem de Mümtaz Soysal gibi, Rauf Denktaş gibi, kullanım tarihi geçmiş politikacıların ağzından, hergün medyada BM'nin ve AB'nin barış girişimlerinin uluslararası anlaşmalara ve hukuğa ters olduğu yalanını söyletmesin. Artık Ankara'nın ve Denktaş'ın yalanlarla dolu politikalarından tiksinti duymaya başladık. İnkâr ettikleri uluslararası anlaşmaların altında imzaları var.

Atıkları imzaların bile arkasında durmaktan aciz olanların bizi bu hilkat garibesi, hukuk dışı, ikitane askerin keyfine göre yönetilen düzene mahkum etmeye hakları yoktur.

Kıbrıs'taki hukuk dışılığı son verilmemesinin hesabını ne Ankara Hükümeti, ne de Denktaş ve şürekası veremeyecektir.

Kıbrıs Türkü Çözüm ve AB hedefine ekonomik gerekçelerle sahip çıkmıyor. Böyle düşünenler yanılıyor. Kıbrıs Türkü AB'nin bir cennet olduğunu düşünmüyor. AB içindeki sorunların büyüklüğünün de bilincindedir. Ama Kıbrıs Türkü tam 40 yıldır mahkum edilmiş olduğu bu hukuk dışı yönetimden kurtulmak için AB ve Çözüm istiyor. Kıbrıs Türkü BEY (Bayraktarlık,yani günümüzde kolordu, Elçilik, ve Yönetim,Denktaş yönetimi) Faşizminden kurtulmak için AB ve Çözüm evet diyor. AB ve Çözüm Kıbrıs Türkü için ehven-i şer

olduğu için destek görüyor.

Bu nedenlerle, yaşanan iki yüzlülükleri teşhir etmek için, Hukuk dışı rejimden kurtulmak için, BEY Faşizmine son vermek için herbirimiz, istisnasız BMBP'nin mücadelesine omuz vermeliyiz. 27 şubat tarihinde yapılacak olan mitinge yatalak olanlarımız dahil, herkes katılmalıdır.

Ancak Kıbrıs Türk Halkı BMBP'den beklediği önderliği görmek istemektedir. Şu ana kadar yapılan mücadele yeterli olmaktan uzaktır. Topyekün direnişe geçmeliyiz. Hayatın her alanında direnmeliyiz. Genel grevler, boykotlar ve her türlü aktif ve pasif direniş yöntemiyle Kuzey Kıbrıs'ı BEY Faşizmi yönetimine zindan etmeliyiz.

Ankara ve Denktaş'tan barış yapmalarını beklemeyin. Barış gelecekte yalnız ve ancak bizim mücadelemiz sayesinde gelecektir. Annan Planı çerçevesindeki emperyalist bir barış için bile halkımız zorlu bir mücadeleye girmeye mecburdur. Barışı kimse bize altın tepsi içinde sunmayacaktır. Barış ancak bizim devrimci mücadelemizle gelebilir, Başka fırsat kalmamıştır.

Gelinen noktada iki seçenek vardır;

1.Annan planının kayıtsız şartsız ve müzakeresiz kabulü,

2.Anti-Emperyalist Birleşik Cephe'nin zaferi

Şu anda 1. seçenek, reformist olan seçenek gündemdedir. Ama devrimci seçenek de hiçbir şekilde göz ardı edilemez. Somut gelişmelere göre her an öne çıkabileceğini aklıdan çıkarmamamız gerekir.

Ben Annan Planına kayıtsız şartsız evet diyorum. Siz de her yerde, her ortamda, Annan planına kayıtsız şartsız evet deyin. Annan Planında düzeltme istemek, müzakere istemek hem abesle iştigaldir,hem de Denktaş'ın elini güçlendirir. Uzlaşmazlığını artırır.

Denktaş ve şürekasının müzakere etmek istediği tüm noktalar intipüften, hiçbir pratik yararı olmayan, yalnızca uzlaşmazlıklarına mazaret yaratan olgulardır. Müthiş bir hızla gelişen, küçülen ve kültürel evrenselleşmeye doğru ilerleyen dünyamızda Denktaş'ın bugünkü istekleri sadece gülme konusu olabileceği komik isteklerdir. Bu tür ayrıntılarla zaman öldürmeye değmez.Bu nedenle mücadelemizin bu aşamasında talebimiz açık ve nettir;

Annan planı kayıtsız şartsız kabul edilmelidir!

Masal gibi, değil gibi...

Efendiim, bir varmış bir yokmuş. Ya da var mıymış yok muymuş karar verilememiş...

Gezegenin birinde, küçük bir adada, bir grup insan varmış...

Bu ada, önceleri ıslakken, artık kurumaya başlamış bir bozkırdan ibaretmiş...

Bu insanlar, günün birinde, Marks diye bir adamın kitaplarıyla tanışmışlar...

Yazılanları beğenmişler...

Doğru bulmuşlar...

Yetinmemişler, Lenin'i, Stalin'i ve diğer devrimcilerin kitaplarını da okumuşlar...

Okumaları da kolay olmamış tabii...

Zengin ve kötü kalpli kral, bu insanların okumalarını, öğrenmelerini ve öğretmelerini hiç istememiş...

Çünkü kral, diğer insanlar da bunları öğrenirlerse, halkının sarayını başına yıka- cağından korkuyormuş...

Engellemek için birçok yola başvurmuş...

Ama bu bir grup insan o kadar karar- lıymış ki, yılmamışlar...

Krala yenilmemişler...

Okumuşlar...

Okutmuşlar...

Öğrenmişler...

Öğretmişler...

Öğrendiklerini, yaşadıkları yer neresi olursa olsun pratiğe geçirmeye çalışmışlar...

Çalışmışlar...

Uğraşmışlar...

Didinmişler...

Yorulmuşlar...

Çelikleşmişler...

Çelikten bir leblebi olmuşlar...

Kral, bu leblebiyi ne zaman yemeye

çalışsa, bir dişini kırar olmuş...

Oysa onlar, aldıkları her ısırık darbesin- den, daha çok öğrenerek ve daha çok çelik- leşerek çıkmışlar...

Neyse efendiim...

Günün birinde bu insanlar, bir gazete çıkarmışlar...

Alternatif politikalarını ortaya koymuşlar...

Gazete yoluyla görüşlerini halka yay- maya başlamışlar...

Ama zengin ve kötü kalpli kralın, vezir- lerinin, şövalyelerinin gözleri de üzer- lerindeymiş...

Yine de yılmamışlar...

Gazete devam ettikçe daha da güçlen- mişler...

Tutmuşlar, bir de kültür sanat derneği kurmuşlar...

İnsanlar orada, birçok alternatif kültürel faaliyete katılma imkanı bulmuş...

Çünkü o insanların öğrenip yaşadıkları, kültür ve sanatın da, kralın kültür ve sanat anlayışından farklı olması gerektiğini göster- miş...

Bu dernek, gittikçe kalabalıklaşmış...

Halka ürünler vermeye başlamış...

Dernek artık işlemeye başlamış...

İşledikçe ısıldamış...

O derneğin içerisinde, geç vakitlere kadar süren hoş sohbetler, tartışmalar, pay- laşmalar, karşılıksız ve adına yoldaşlık dedikleri bir ilişki başlamış...

Güven, sevgi, özveri, bilinç ve yeni insanlarla bu dernek artık sıcak bir ev, bir aile olmuş...

Demiştik ya, bu insanların yaşadıkları ada, tam kurumamış bir bozkırmış...

Ama bu insanlar, içinde binbir türlü zarar- lı haşarların yaşadığı bu bozkırı tutuşturmak ve üretinin yöneteceği, tam bağımsız, yemyeşil bir yer yaratmak istiyorlarmış...

Hem de bunu, canları pahasına istiyor- larmış...

Gün gelmiş, Marksizm-Leninizm

yöresinde yetişen ve etrafına kıvılcım saçan fidanı bu bozkırın ortasına dikmeye karar vermişler...

Herkesler bu insanlara deli demiş,

gülmüş, kızmış...

Çünkü, Marksizm-Leninizm yöresinde yetişen bu fidanın adı PARTİ'ymiş...

Bu öyle bir fidanmış ki, halk desteğiyle büyüdükçe, daha fazla ve güçlü kıvılcımlar saçarmış pis bozkırın üzerine...

Ama bu kıvılcımlar, bozkırda yaşayan fakirleri, ezilenleri, sömürülenleri yakmaz, aksine onlar için bir ışık olarmış...

Fidanı dikmişler...

Fidan, olumsuz hava koşulları ve zararlı böceklerin saldırısına rağmen, içindeki çelikleşmiş irade ve disiplinle, onur, sevgi ve özveriyle büyümüş, büyümüş, büyümüş...

Ve bir ağaç olmuş...

Peki zengin ve kötü kalpli kral artık ağaç olmuş bu fidanın kökünü kurutmak için hiçbir şey yapmamış mı?

Tabii ki yapmış...

Hem de taaa fidanken...

Şövalyelerini ağacın üzerine salmış...

Kılıç darbeleriyle kopan dallar, dökülen yapraklar olmuş...

Ama her kırılan dal, her kopan yaprak, toprağa düşünce, yediverenler gibi Marksizm-Leninizm ağacına yeni dallar

eklemiş, gövdesine çelik madeni vermiş...

Velhasıl kalam, zengin ve kötü kalpli kral, Marksizm-Leninizm ağacı halk anararasının taa derinliklerine kadar kök saldığı için, gövdesi de içi boş tahtadan değil, çelikten olduğu için, bu ağacın kökünü kuruta- mamış...

Sonunda bu ağacın çıkardığı güçlü kıvılcımlar, gün gelmiş, artık kurumuş olan bozkırı tutuşturmuş...

Ucu bucağı görünmez bozkır alıvermiş bir alev, bir yangın...

Veee,

Bozkır yanmış, kül olmuş içindeki haşerelerle beraber...

Bozkır yanmış, kül olmuş içindeki ezen- lerle birlikte...

Bozkır yanmış, kül olmuş içindeki sömürenlerle birlikte...

Marksizm-Leninizm ağacı başariya ulaşmış...

Çürümüş, kokuşmuş bozkırın yüzeyi, çiçekler içinde, bağımsız bir ülke haline gelmiş...

Ezenin, ezilenin olmadığı,

Baskının, zulmün, faşizmin olmadığı,

Sınıfların olmadığı,

Herkesin eşit ve mutlu bir şekilde yaşayabildiği...

Marksizm-Leninizm ağacı, dallarından sarkan eşitlik, özgürlük, bağımsızlık orak,

çekik ve kızıl yıldız meyveleriyle bir kez daha kazanmış...

Halklar ermiş muradına,

Sömürenlerin ve emperyalistlerin vay haline...

İngiltere Gündemi

Arif Bektaş

BBC'nin savaş oylamaları ve savaşan gazeteciler

Sermaye basını, savaşın belki de en önemli görevlerini üstlenmiş durumda. Savaşta çıkarı olmayan ve halkların bağımsız özgür yaşamının kararlı savunucularının dışında kalan ve sermayenin çıkarları için çalışan basın, Irak'a saldırının borazanlığını yapıyor. Emekçiler ve mazlum halklar için gündelik basın ne kadar önemliyse, sermaye için de en az o kadar önemlidir. Ve bu önemli aracı kullanmayı ustaca beceriyorlar.

İngiltere'nin devlet televizyonu BBC, hemen hemen her günkü yayınında epey zamanını savaşa ayırıyor. Diğer yayın organlarının yanı sıra BBC de halkları ikna etmenin peşinde, ama nafiye. Sermayenin neden Irak'a saldırıda ısrar ettiğini halklar biliyor ve 15 Şubat'ta bunun için sokaklara döküldü.

BBC, hemen hemen her günkü bir gelişmeyi halk oylamasına sunuyor. Sorular ise dikkatle seçiliyor. Savaş karşıtı olan bir insanın kullanmayacağı bir oylama ve soru öne sürülüyor. Örneğin; "Denetçilere daha fazla zaman tanınmalı mı?" ya da "Savaşın sonrakı Irak nasıl olmalı?". Bu tür sorulara rağmen, istediği cevabı bulamayan BBC, özel haberlerle halkın kafasında bulanıklık yaratmaya çalışıyor. Ancak bunu başarabilmiş değil.

Politik editör, Orta Doğu muhabiri ya da savaş muhabiri olarak ortaya çıkardıkları da işin başka bir tarafı. Fransa'nın, ABD ile çıkarlarının ters düşmesi ve kendi aralarında dalaşmasını hazmedemeyen bu tür "yüksek kalite" muhabirler, gelişmeyi

bildirmek orada kalsın, Fransa'ya bindirmeyi tercih ediyor. Fransa karşıtı konuşacak konuklar buluyor ve o gün anti-Fransa bir haber programı seyrediyor-sunuz.

Irak'a gidip geliyorlar. Oradan bildiriyorlar. Saddam karşıtı kişiler bulup, Saddam'ın ne kadar istenmez bir adam olduğunu anlatıp duruyorlar. İnsanların sefalet içinde yaşadığını söylemeyi ihmal etmiyorlar. Ama ambargodan bahsetmiyorlar. Basra'daki hastanede ağrı kesicinin kitle imha silahı üretiminde kullanılabileceği itimalinin olduğunu öne sürerek, orada imha edildiğinden de bahsetmiyorlar. Tıpkı batılı sermayedarların, Iraklı petrol şirketleri ile haşır neşirliğinden bahsetmedikleri gibi.

Bütün bu muhabir ve gazetecilerin, hizmet ettikleri burjuva sınıfın ve çevresinin zor durumda kalmasına gösterdikleri reaksiyonlara bakılırsa, muhabirlikten çok ajanlık yaptıkları görülür.

İngiliz gizli istihbarat teşkilatı MI6 mensubu ve aralarında çıkan bir tartışma ile bazı itiraflarda bulunan David Shayler, ajanlığı

bırakıp şimdi gazetecilik yapıyor. Shayler, ABD ya da İngiltere'nin çıkarlarına ters düşen ülkelerde görev yaptığını ve birçok yere gazeteci olarak girdiğini söylüyordu. Shayler, Orta Doğu'da görev yapan batılı gazetecilerin çoğunun ajan olduğunu iddia ediyordu. Bunları anlatan Shayler, Libya lideri Kaddafi'ye düzenlenen suikastin hazırlayıcılarından biri olduğunu da itiraf ediyordu. Ama Shayler görünürde Libya'da gazetecilik yapıyordu.

Shayler'in o dönemki haberleri ile şimdi başta Orta Doğu olmak üzere, çıkar peşinde olan emperyalistlerin sorunlu oldukları ülkelere haber veren gazetecilerin haberlerine bakıldığında bir benzerlik olduğu görülüyor.

Sermaye sadece kendisine sadık hizmetlerde bulunacak politikacılar aramıyor. Onun için sadık gazeteciler de oldukça önemlidir. Bugün bu sadık dostlarını savaşın önemli bir yanını inşa etmek için kullanıyor.

Dr. Ahmet An Türkiye aleyhine açtığı davayı kazandı

Önceki gün AİHM'de tarihi bir karar açıklandı. 20 Temmuz 1974'ten bu yana ilk kez, bir Kıbrıslı Türk, işgalci olarak suçladığı Türkiye aleyhine AİHM'de açtığı davayı kazandı...

Türkiye Dr. Ahmet An'a 15 bin Euro manevi tazminat ve 4 bin 715 Euro da dava masrafı ödemeye mahkûm edildi...

Güney Kıbrıs'taki barışçı toplantılara katılmak için talep ettiği izinler Türk makamları tarafından keyfi biçimde geri çevrilen Ahmet An, 1992 yılında AİHM'ye başvurmuş ve Türkiye aleyhine dava açmıştı...

KKTC'deki meclisi "sahici" bir meclis ve hükümeti de "sahici" bir hükümet olarak tanımayan AİHM, Kuzey

Kıbrıs'ın "Ankara'nın mutlak kontrolü" altında bulunduğunu ve bu nedenle burada geçen bütün olaylardan Türkiye'nin sorumlu tutulduğunu belirtiyor...

AİHM'nin tarihi kararı, bundan sonra bu mahkemeye bu konularda yapılacak başvurulara emsal teşkil edecek ve davalar bu davadan daha hızlı görülecek...

AİHM'nin kararında şöyle deniliyor: Kuzey Kıbrıs'taki büyük miktardaki askeri birliklerin varlığından açıkça görülmektedir ki, Türk ordusu adanın bu kısmında etkin bir denetim uygulamaktadır. Böylesi bir denetim, onun "KKTC'nin politika ve eylemleri için sorumlu tutulmasına neden olmaktadır...

ULUSLARARASI BARIŞ KONFERANSI 22-23 ŞUBAT TARİHLERİ ARASINDA İSTANBUL'DA YAPILDI

- KONFERANS SONUÇ BİLDİRGESİNDE KIBRIS HALKLARININ YÜRÜTTÜĞÜ BARIŞ MÜCADELESİNE DESTEK VERİLDİ
- "BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU" VE "BARIŞ SANATTIR İNİSİYATİFİ" YAŞAR ERSOY, NERİMAN CAHİT VE AZİZ ENER TARAFINDAN TEMSİL EDİLDİ
- CAHİT VE ERSOY KONFERANSA BİLDİRİ SUNDU

Türkiye'de ve dünyada barıştan yana güçlerinin, aydınlarının katılımıyla "Biz Bu Savaşı Durdurabiliriz" şiarıyla planlanan Uluslararası Barış Konferansı 22-23 Şubat tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. Yoğun kar yağışı ve İstanbul'un birçok bölgesinde elverişsiz ulaşım koşullarına rağmen katılım yüksek oldu.

İstanbul Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı'nda yapılan Uluslararası Barış Konferansı sonuç bildirgesinde Kıbrıs'taki barış arayışları geniş yer aldı. Konferans Sonuç Bildirgesi'nde Kıbrıs halklarının yürüttüğü barış mücadelesi desteklendi. Beş madde altında toplanan sonuç bildirgesinde yer alan Kıbrıs ile ilgili paragrafta şu görüşlere yer verildi:

"Filistin halkı üzerindeki İsrail baskısı, Kürtler üzerinde oynanan oyunlar ve Kıbrıs'ın yeniden bir savaş merkezi haline getirilmesi yönündeki planlar, bu savaşın görünmeyen yüzünde yer almaktadır. Kıbrıs'ta kalıcı ve ada halklarına mutluluk getirecek bir çözüm, bütün dış müdahalelerden bağımsız olarak ancak Kıbrıs halklarının ortak iradesi ile belirlenebilir. Konferansımız, Kıbrıs halklarının yürüttüğü barış mücadelesini desteklemektedir." Konferans, Uluslar arası Barış Konferansı Hazırlık Komitesi adına Rutkay Aziz, Celal Başlangıç, Mehmet Bekaroğlu, Cengiz Bektaş, Kırzaz Biçici, Aydın Çubukçu, Gencay Gürsoy, Kaya Güvenç,

Zeynep Oral, Vecdi Sayar, Yücel Sayman, Eşber Yağmurdereli'nin çağrısıyla gerçekleştirilen Uluslararası Barış Konferansı'nda "Bu Memleket Bizim Platformu" ve "Sanat Barıştır İnisiyatifi" Yaşar Ersoy, Neriman Cahit ve Aziz Ener tarafından temsil edildi.

Ersoy ve Cahit Uluslararası Barış Konferansı'nda birer de bildiri sundular.

Uluslararası Barış Konferansı'na, Brezilya Devlet Başkanı Lula De Silva, Ekvador Devlet Başkanı, Venezüella Hugo Chavez ile ABD'den Filistinli akademisyen Edward Said yazılı mesajlarıyla katıldı...

SONUÇ BİLDİRGESİ

Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Zeynep oral Tarafından okunan "Biz Bu savaşı Durdurabiliriz" şiarıyla 22-23 Şubat tarihlerinde yapılan Uluslararası Barış Konferansı'nın "İstanbul Çağrısı" başlıklı Sonuç Bildirgesi aynen şöyle:

"22-23 Şubat 2003 tarihinde İstanbul'da toplanan Uluslararası Barış Konferansı, ulaştığı sonuçların bütün dünyaya duyurulmasına karar vermiştir.

1. ABD'nin, Irak'a yönelik saldırısı, diğer emperyalist politiklardan bağımsız değildir.

ABD, doğal enerji kaynaklarını ve ulaşım yollarını denetim altına almak, Ortadoğu'dan başlayarak Asya ve Afrika'yı da içine alan geniş bir coğrafya üzerinde tam bir siyasal egemenlik kurmak peşindedir. Irak, bu büyük plan içinde kilit noktasıdır.

Filistin halkı üzerindeki İsrail baskısı, Kürtler üzerinde oynanan oyunlar ve Kıbrıs'ın yeniden bir savaş merkezi haline getirilmesi yönündeki planlar, bu savaşın görünmeyen yüzünde yer almaktadır. Kıbrıs'ta kalıcı ve ada halklarına mutluluk getirecek bir çözüm, bütün dış müdahalelerden bağımsız

Devamı 11. Sayfada

Nazlıca

Nazlı Şahin

Türkiye'nin Ortadoğu'dan beklentisi

Eylül-1995'te Virginia Askeri Enstitüsü'nde, "ABD ve Ortadoğu Güvenlik ve Barış için yeni yönelişler" başlığıyla düzenlenen toplantıda konuşan General Benford Bee,

"Ortadoğu'nun ABD için yaşamsal önem taşıdığı gerçeğini hepimiz biliyoruz. Bölgede Barış ve istikrarın korunması, dünyadaki ekonomik refah ile siyasi istikrarın stratejik bir parçasıdır. Çünkü dünyadaki petrol rezervlerinin %65'i bu bölgededir. ABD ihtiyacının %22'sini, Avrupa %43'ünü, Japonya ise %67'sini buradaki ham petrolden karşılamaktadır. Gelecekteki ihtiyacımız %10 oranında bir artış kaydedecektir. Petrol,

Körfezdeki dar boğazlardan geçen tankerlerle taşıyor, bu boğazların güvenliği her an tehlikededir. Düşmanlar, petrol ticaretimizi kolayca engelleyebilirler. Bu da ABD ve bölge ülkeleri arasındaki ekonomik ve askeri ilişkilere darbe indirebilir. (...)

ABD'nin gelecekteki bir çatışmayı bastırma gücü savaşta yoğun biçimde hazırlığına bağlıdır." diyor. Bee'ye göre, ABD'nin "Ortadoğu Stratejisi"; bölge ülkelerinin rejimlerini, petrol kaynaklarını ve Amerikan yurttaşlarını, İsrailin varlığını korumak temelinde; aşırı uçlar ve radikal islamla mücadele üzerine kurulmuştur.

11 Eylül masalıyla halkı uyutmaya çalışanlar sekiz yıl önce (belki daha fazla) bu günün stratejisini belirleyenlerdir. ABD petrol için savaşı başlatacağını kendi yetkili ağızlarından söylemiştir ve Irak'a saldırı planları yıllar önceden yapılmış Türkiye'nin de haberdar olduğu şekilde uygun bir zaman beklenmeye başlanmış ve bu beklenen zaman şimdi gelmiştir.

ABD'nin Stratejisi doğrultusundaki hede-

fleri; (Afganistan'da istediğini başardı) Irak, İran, Libya, Sudan ve (İsraille barış yapmadığı takdirde) Suriye'dir. Stratejide ABD müttefikleri; Türkiye, Mısır, Cezayir, Ürdün, İsrail, Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman Sultanlığı ve Pakistan'dır.

Peki Türkiye'nin bu savaşta çıkarı ne olacaktır, Türkiye Ortadoğu'dan ne bekliyor?

Türkiye'nin ABD'ye kodlanmış (görece sürüşmeleri de içeren) Ortadoğu politikası, bölgede statükonun korunması temelinde. Türkiye'nin geleneksel politikası Irak'ın toprak bütünlüğünün parçalanmamasından yana. Ama Türkiye'nin arka bahçesi denilen Kuzey Irak'ta, işler giderek karmaşılaşıyor. ABD'nin Kuzey Irak'ta müttefiki olan Kürtlere devlet kurma hakkı tanıyacağı ortaya atılınca, Türkiye'de, Türkmenlerin yaşadığı Kerkük-Musul petrollerinde hak arama çabasının dışına çıkarak Kerkük-Musul'u topraklarımıza katarız tehditleri savuruyor.

Bütün bu hazırlıklar bölgede kurulabilecek Kürt devletine izin vermemek ve

Ortadoğu petrollerinden oluşan pastadan (ABD ne kadar verirse) kendi payına düşeni almak.

Türkiye'nin Ortadoğu'dan beklentisi bunlar, bu yüzden de Türkiye halkın %95'i savaşa hayır derken, yetkililer kulaklarını tıkamış harıl harıl savaşa hazırlık yapıyorlar.

Ortadoğu dünyaya kan taşıyan damarların bulunduğu bölge, hem damarlar hem de kan orada.

Kıbrıs ise Akdeniz karasularını kontrol edebilen bir noktada önemli stratejik bir bölge, petrol, tankerlerle boğazlardan geçerek ve denizlerden ülkelere taşınır.

Böylesine stratejik önemi olan bir Adadan ne Türkiye, ne ABD, ne de İngiltere asla vazgeçmeyecektir. 3. Annan Planı da bir işe yaramayacak, halkı böyle saçmalıklarla oyalamak için daha çok Annan Planları ve emperyalist destekli barış çılgınlıkları atılacaktır.

Emperyalizme dur demek, halkın yararına olan barışı istemek, ancak emperyalizme karşı savaşımdan geçerek.

"Bu Memleket Bizim" Platformu'nun Önemli

90. Sayıdan devam ediyor

Derleyen: Ahmet AN

Halkımız eski karanlık günlere dönülmesinden endişe duymaktadır. Bu endişesinde de haklıdır. Kıbrıs Türk toplumu kendisine giydirilmeye çalışılan deli gömleğini giymeyecektir. Halkımız barış, demokrasi ve ekonomik taleplerini, meydanları doldurarak ortaya koymuştur. Bu talepler karşısında çaresiz, aciz kalanların halkımızı korkutup sindirmesi mümkün değildir. Sayın Denktaş ve bu ülkeyi yöneten güçler bilmelidirler ki, bu tür terör faaliyetlerine göz yuman ve siyasete yön vermeye çalışan çevreler sorumluluktan kurtulamayacaklardır.

* "Bu Memleket Bizim Platformu"nu oluşturan 41 demokratik kitle örgütü, 16 Mayıs 2001 günü yayımladığı bir açıklamada, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Türkiye'yi, Kıbrıs'ta Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesini ihlalden suçlu bulan kararının ardından ortaya çıkan tablonun, Kıbrıs'ta uygulanan resmi politikanın iflası olduğunu bildirdi.

Bu gerçek ışığında, Türkiye'nin Kıbrıslı Rumlara yönelik yaşam hakkının ihlali, gayri insani muamele, özel ve aile hayatının ihlali, mal varlığı güvencesinin çiğnenmesi ve ayrımcılık suçlarından mahkum edilmesini "çok önemli bir karar" olarak

niteleyen Platform sözcüsü, kararın, uluslararası hukukun Kıbrıs sorununa bakış açısını da ortaya koyduğuna işaret etti. Sözcü, aynı kararda, Türkiye'nin Kıbrıs'taki sivilin askeri mahkemelerde yargılanmasından da sorumlu tutularak, bu durumun da adil yargılanma hakkının ihlali olarak değerlendirildiğine dikkat çekerek, "Bütün bu yaşananlar, Kıbrıs'ta uygulanan resmi politikanın iflasını açık ve net bir şekilde gözler önüne sermektedir" dedi.

Platformun Kıbrıs'ta demokrasinin çalışmadığı, ekonomik yıkım paketlerinin dayatma olarak TC hükümetleri tarafından dayatıldığı, Güvenlik Kuvvetleri Komutanı, Merkez Bankası Başkanı ve TC Yardım Heyeti'nin hiçbir kuruluşu tanımayıp, KKTC'nin iç işlerine doğrudan müdahale ettiği ve genelde Kıbrıs Türk toplumunun iradesinin ipotek altına alındığına inandığını da yazılı açıklamasında dile getiren sözcü, BMBP'nun bunların ortadan kalkması için mücadele etmekte olduğunu vurguladı.

* "Bu Memleket Bizim Platformu"nu oluşturan 41 demokratik kitle örgütü, kalabalık bir ekleple 18 Mayıs 2001 sabahı saat 10.00'da Lefkoşa çarşısında bildiri dağıtıp, halkla ve esnafa sohbet etti. Halk ve çalışanlar, pahalılıktan, alım gücünün yok olduğundan, ülkenin yangın yerine döndüğünden bahsederken, esnaf da satışların tamamen durduğunu, dükkanlarını

kapatmak zorunda kalacaklarını ifade ettiler.

Platform temsilcilerinin sohbet ettiği vatandaşlar, tüm olumsuzlukların Kıbrıs sorununun çözümlülüğüyle doğrudan bağlantılı olduğunu, ekonomik sorunları aşmak için Kıbrıs sorununun çözülmesinin kaçınılmaz olduğunu söylediler.

* "Bu Memleket Bizim Platformu", 21 Mayıs 2001 günü Başbakanlık önünde "Artık Yeter" mitingi düzenleyen Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası'nın eylemi sırasında öğretmenlerin eylemine destek vermeye gelen sendikacıların polis tarafından coplanması sert tepki koydu ve olayı "insanlık ayıbı" olarak nitelendirdi.

* 28 Mayıs 2001 günü 12 bin adet bildiriye ülke çapında dağıtılan "Bu Memleket Bizim Platformu", Kıbrıs Türk işçileri, köylüleri, esnafı ve devlet çalışanları adına tüm dünyaya seslenerek, şu görüşleri dile getirdi:

"Biz ülkemizin Türkiye veya herhangi bir ülkeye ilhak edilmesine karşı olan Kıbrıslı Türkler olarak, federal bütün bir Kıbrıs'ta toplumsal varlığımızı devam ettirmek ve dünya halklarıyla bütünleşmek istiyoruz.

- Kıbrıslı Türklerin iradeleri yok sayılmakta, toplumsal varlık ve kimlikleri fiilen yok edilmektedir.

- Yapay olarak yaratılan ekonomik koşullarda, baskı ve tehditle Kıbrıslı Türkler Ada'dan kaçınılmakta, Kıbrıs'ın kuzeyinde ilhaka yatkın toplumsal bir yapı oluşturulmaktadır.

- Son kamuoyu yoklamalarına göre, Kıbrıs Türkünün büyük çoğunluğu Kıbrıs'ın federal bir çatı altında bütünleşmesini ve AB'ye üye olmasını istemektedir.

- Kıbrıs Türkünün sözcülüğünü yapma iddiasında olan Denktaş, artık Kıbrıs Türk halkının çıkarlarını temsil etmemektedir. Son seçimlerde seçmen sayısının üçte birinin oyu ile Cumhurbaşkanlığına atanmıştır.

- Uluslararası toplum, Kıbrıs sorununun federal bir çözüme ulaştırılması için gerekeni yapmalıdır. Halkın beklentileri bu noktadadır. Kıbrıs sorunu, federal bir çatıda çözümlenerek, yurdumuz Kıbrıs Avrupa Birliği ailesi içinde yerini almalıdır.

* "Bu Memleket Bizim" Platformunu oluş-

turan 41 örgütün temsilcilerinden oluşan 50 kişilik bir grup, 9 Temmuz 2001 günü saat 10.30'da Başbakanlık'a yürüdü. Eylem sırasında, üzerinde "Ekonomik yıkıma, zamlara, devlet terörüne HAYIR; Barışa ve demokrasiye EVET" yazılı bir pankart taşındı ve Başbakanlık önünde bildiri okundu. Bildiride ülkedeki bozuk durum özetlendikten sonra, şöyle denildi:

"Bütün bunlar yaşanırken, bu düzenin mimarı Denktaş'ın şoven siyasetleri, Taksimci politikaları sürdürmek için askeri çevrelerin de desteği ile UHH'yi (Ulusal Halk Hareketi) örgütlemeye çalışmaktadır. Ekmeği ve umudunu çaldığı insanımızı boş milliyetçi sözlerle aldatmaya, bunu başarmadığı için de devletin içerisinde çöreklenildiği bu gizli teşkilat ile halkı baskı altına almaya çalışmaktadır. Bu boş çabayı sürdürmeye çalışırken halkımızın barış, demokrasi ve daha iyi yaşam arzusunu engelleyebilmek için de son iki toplumlu koro olayında olduğu gibi Pile'yi kendi halkına yasaklayarak tehdit ve baskı ile gelişmeleri frenleyeceğini zannetmektedir.

Bunlara açıkça söylüyoruz: "Ölümlerden korksaysdık, mezarlıktan geçmezdik." Bu yüzden Pile olayında kimseyi korkutmadılar, ama dünyaya ve herkese kendi halkından korkan basit bir dikta heveslisi olduklarını gösterdiler."

Platformun bildirisinin devamında şöyle denilmektedir:

"Bu anlayışla emeğe, ekmeğe ve şarkı söylemeye bile düşman, barışa, AB'ye, federal çözüme karşı yasağı ve baskıcı anlayışlara karşı gür sesimizi yükseltmek, inadına yaşam, inadına hayat ve inadına "Bu Memleket Bizim" demek için 12 Temmuz'da Girne Kapısı'ndaki mitinge halkımızı davet ediyoruz."

* "Bu Memleket Bizim" Platformu, ülkede yaşanan ekonomik sıkıntıları, zamları ve ülkemizdeki düzeni protesto etmek için 9 Temmuz günü bir yürüyüş eylemi yaparak, Başbakanlık binasına yürüdü.

Devamı 11. sayfa
Baş tarafı sayfa 10'da

* "Bu Memleket Bizim" Platformunu oluşturan 41 sivil toplum örgütü tarafından düzenlenen "Barış ve Demokrasi Mitingi", 12 Temmuz 2001 akşamı yapıldı. Yaklaşık altı bin kişilik bir kalabalığın katıldığı miting, Pile'ye gitmeleri engellenen iki toplumlu koronun Türk elemanları tarafından okunan şarkılar ve folklor ekiplerinin de katılımıyla coşkulu geçti.

* 41 örgütün oluşturduğu "Bu Memleket Bizim" Platformu tarafından düzenlenen "Barışa Yürüyüş Mitingi", 28 Ağustos 2001

Parka Ziya Çelik

Paketin mi var derdin var

TC'den Kıbrıs'a yeni bir ekonomik paket geliyormuş...
IMF, emperyalizm, TC'ye gönderecek de TC Kıbrıs'a göndermeyecek mi?
Olaçak iş mi bu?
Gönderecek elbet...
Hakkıdır...?
Konuşulanlara göre neler varmış bu pakette?
Türkiyelilerle Kıbrıslıların evlenmeleri teşvik edilecekmiş...
Nikah memurlarına oldukça iş düşecek yani...
Vay be...
Başka ne varmış bu pakette?
İmam hatipler veya kuran kursları açılacakmış...
Herhalde bunun amacı da, meydanları dolduran 60 binlerin statükoya karşı isyan

bayrağı açtıkları için cehennemde cayır cayır yanacaklarının, mevcut sistemcilerince cennetin şarap akan nehirlerinden susuzlukların gidereceklerinin, hurilerle hoş vakitler geçireceklerinin anlatılmasıdır...

Vay be...
Başka başka ne varmış bu pakette?
Öğretmen kolejinin DAÜ yönetimine bağlanması varmış...
DAÜ yönetiminin ne olduğu belli...
DAÜ yönetimine bağlı bir okuldan öğretmen çıkarmanın amacı ne ola ki?
Acaba bunda da "çok kötü", "zararlı" ve "muzur" düşüncelerle dolu KTÖS'ün, sendikal mücadelenin, önünü tıkama amacı var mı?

Vay be...
Daha daha başka ne varmış bu pakette?
Kıbrıslı öğrencilerin Türkiye'ye bol bol "gezilere" götürülmesi varmış...
Herhalde bu "gezilerde" çocuklara, tarihi ve turistik yerler gösterilecek...
Kültürel faaliyet yani...
Acaba bu "gezilerde", çocuklara bizim, yani bir avuç sineğin "hain", "satılmış" düşüncelerinin ne kadar kötü olduğunu,

aslanınsa, vatan, millet and also money olduğu aşılacak isteniyor olmasın?

Olabilir...
Burjuvazi bu...
Olabilir pek tabii efendim...
Vay be...
Kumandan Ernesto'dan biraz alıntı yapalım;
"(...) fakat ulusal egemenlik, bir ülke için herşeyden önce, varlığına hiç kimsenin karışmaması hakkını, kendisine en uygun olan hükümet şeklini ve hayat tarzını bizzat kendisinin tayin etmesi hakkını içerir; bu hususlar, sadece onun iradesine bağlı olmalı ve baştaki hükümetin değişmesi gerek gerekmediği hakkında sadece o ulus karar verebilmelidir. Ancak bütün bu siyasi egemenlik, ulusal egemenlik ilkeleri, ekonomik bağımsızlık ile birlikte olmadıkça boş birer laftan ibaret kalmaya mahkumdur. Kendine özgü bir ekonomisi olmayan, yabancı sermayenin istilasına uğrayan bir ülke, ergeç bağlı olduğu ülkenin vesayeti altına girmekten kurtulamaz. Ekonomik planda ona hakim olan ülkenin çıkarlarına aykırı düşen, onlarla çelişen bir politika gütmesine, bu yoldaki iradesini kabul

ettirmesine ise hiç mi hiç imkan yoktur."

Biraz da ustadan, Lenin'den alıntı yapalım;

"(...) sosyal demokratlar, statükodan yana da olamazlar. Ne kadar evirip çevirirseniz, gene de ilhak, bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının çiğnenmesidir, halkın iradesine karşı olarak devlet sınırlarının saptanmasıdır."

"(...) çünkü ilhak, ulusların kaderlerini tayin etme hakkını engeller, ya da başka bir deyişle, çünkü ilhak, ulusal baskının biçimlerinden biridir."

"(...) sosyalist devrimi başarabilmek ve burjuvaziye devirebilmek için işçiler, sınıksız birleşmelidir ve ulusların kaderlerini tayin hakkı uğruna savaşım, yani ilhaklara karşı savaşım, bu sıkı birliğin gerçekleşmesine yardımcı olur."

İki önderin söyledikleri ortada...
Sentezi, yaşadıklarımız ve yaşayacaklarımızla yapmak da bize kalmış...
Kim haklı, kim değil...
Kim doğru, kim değil...
Kim kazanacak, kim kaybedecek...
Karar sizin...

“Bu Memleket Bizim” Platformu’nun etkinlikleri

akşamı Lefkoşa’da yapıldı. 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla yapılan ve yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı mitingte konuşan demек temsilcileri, “Paketi kurşun gibi vatandaşın yüreğine sıktılar. Halkın alım gücünü düşürenler, göç yollarını açanları parayı pul edenler bize milliyetçilik dersi veremez. Bu memleket bizim, biz yöneteceğiz, göç etmeyeceğiz, tükenmeyeceğiz” diyerek ortak noktada birleştiler.

* “Bu Memleket Bizim” Platformu, halkı birlik ve bütünlük içinde “Yokoluşa karşı mücadele toplantıları”na katılmaya çağırdı. Toplantılar 16 Ekim’de Güzeyurt, 17 Ekim’de İskele, 22 Ekim’de Girne, 23 Ekim’de Mağusa ve 25 Ekim 2001’de Lefkoşa’da yapıldı.

* “Aslını yazmak ve söylemek gerekirse, 41 örgütün “Bu memleket bizim, biz yöneteceğiz” ilkesini ön plana çıkararak oluşturdukları platform hiç de örgütlü, sağlıklı bir yapı üzerine inşa edilmemiştir. nedeni ise basit. 41 örgüt dedikleri bu platformda yer alan en az 24 örgüt tamamen tabeladan ibaret! Tabanları olmayan, sadece örgüt olsun diye kurulan birer demек ve sendikacı! Bu ülkede özellikle UHH denen ucube kuruluştan sonra yurtsever Kıbrıslılara yapılan saldırılar ve tehditler doruğa çıkmıştır. Fakat bu UHH denen sözümüne halk hareketinin her eylem ve söylemlerinde ona gerektiği dersi vermesi gereken 41 örgüt ne yazık ki sus pus. Arada bir maaş ücret politikaları ile ilgili birkaç bildiri. Hepsisi o kadar. Yönetmeye talip olan 41 örgütün oluşturduğu platform ne bir eylem, ne ciddi bir hareketi siyasi oluşuma dönüştürememiştir.” (Kubilay Özkırac, Afrika, 12 Ekim 2001)

* “Bu Memleket Bizim” Platformu, 4 Aralık 2001 günü başlayacak olan Denktaş-Klerides zirve görüşmesi nedeniyle, KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Raif Denktaş’a bir mektup göndererek, “Kıbrıs Türk halkının barış iradesini masaya taşımaya” istendi. Çağrı mektubunun birer kopyası, AB Genel Sekreteri Kofi Annan, TC Başbakanı Bülent Ecevit, AB Kıbrıs Delegasyonu Başkanı Donato Chiarini, Yunanistan başbakanı Kostas Simitis ve İngiltere Başbakanı Tony Blair’e de gönderildi.

* 41 örgütün oluşturduğu Bu Memleket Bizim Platformu, 13 Aralık 2001 tarihinde KTÖS lokalinde düzenlediği basın toplantısında, basın ve düşünce özgürlüğüne yönelik saldırılarla Avrupa gazetesine yönelik hacizleri şiddetle protesto etti. Platform, öğretmenlere uygulanan baskıları da kınadı.

* Platformun 15 Ocak 2002 akşamı yaptığı “barış için yürüyüş” eyleminde okunan basın açıklamasında, “Mumlarımız, türkülerimiz ve barış mumlarımız ile başlayacak barış sürecinde iki görüşmecinin ensesinden barış talebimizin esintisini eksiltmemek için buradayız” denildi.

* “Bu Memleket Bizim” Platformu’nun BM Genel Sekreteri Kofi Annan’ın Kıbrıs’ta bulunması ve Kıbrıslı Türklerin barış, demokrasi ve federasyon taleplerinin ona iletilmesi amacıyla düzenlenen yürüyüş, 14 Mayıs 2002 akşamı gerçekleştirildi. Kuşulu Park önünden başlayan yürüyüş, Ledra Palace trafik ışıkları ve Cumhurbaşkanlığı ikametgahı önünden devam etti. Platform tarafından BM Genel Sekreteri’ne verilen mektup okundu. Yürüyüş sırasında çok sayıda polisin görev alması dikkat çekti. Polisler, Ledra Palace barikatı ve Cumhurbaşkanlığı ikametgahı önünde barikatlar oluşturdu. Yürüyüş, herhangi bir taşkınlık yaşanmadan barış sloganları arasında tamamlandı.

* Bu Memleket Bizim Platformu, 31 Mayıs 2002 günü düzenlediği basın toplantısında, son gelişmeleri değerlendirdi. Platform temsilcisi tarafından okunan metinde, Denktaş’ın basına verdiği “ille de birleşme gibi bir zorunluluğumuz yoktur” şeklindeki demeci eleştirilerek, Denktaş’ın Kıbrıs Türk toplumunu temsil etmediği dile getirildi.

* Platform tarafından 16 Temmuz 2002 tarihinde düzenlenen basın toplantısında okunan açıklamada, piyasada istikrar namına birşey kalmadığı, başıbozuk bir ortamın var olduğu, çalışanların maaş ve ücretlerinin düştüğü, asgari ücretin eriyip pul olduğu belirtildi.

* Aralarında CTP ve YBH’nin da bulunduğu 41 sivil toplum örgütünün oluşturduğu Bu Memleket Bizim Platformu, 1 Eylül Dünya Barış Günü’nde Ledra Palace barikatında açıkladığı metinde, “federal ilkelde bir çözüm” çağrısında bulunarak şöyle dendi: “6 Eylül’de BM Genel Sekreteri ile gerçekleşecek Paris buluşmasında taraflar, bu fırsatı iyice değerlendirmeli ve ayrılık ile hakimiyetçiliğin kısıncasına düşmeden, Kıbrıs’ta ortaklık çözümünün siyasi eşitlik, iki bölgelilik ve AB üyeliği çerçevesinde gerçekleşmesi için elden geleni yapmalıdırlar. Bir anlaşmanın Kıbrıs’a getireceği huzur ve sağlıklı ortamı hiçbir çatışma sağlayamaz.”

* “Bu Memleket Bizim Platformu”nun 4 Eylül 2002 akşamı düzenlediği “Barış ve Demokrasi” mitingi, Lefkoşa Atatürk Meydanı’nda yapıldı. Yaklaşık üç bin kişinin katıldığı mitingte, barış, demokrasi ve AB yönünde sloganlar atıldı, pankartlar asıldı. İki Toplumlu Koro elemanları da Türkçe ve Rumca şarkılar söyledi. Platformun düzenlediği bir etkinliğe ilk kez katılan TKP Başkanı Hüseyin Angolemlili büyük ilgi gördü.

* “Bu memleket Bizim Platformu” tarafından başlatılan ve 5 bölgede yapılacak olan “Yok oluşa karşı mücadele toplantıları”nın ilki 19 Ekim 2001 akşamı Güzeyurt’ta yer aldı. Büyük bir katılımı gerçekleşen toplantıda, Kıbrıs Türk halkının yoksulluk sınırını aşış, açık sınırına dayandığı iddiasında bulunuldu.

* Platform tarafından 21 Ekim 2001 tarihinde yayımlanan bir açıklamada, Kıbrıs’taki İngiliz üslerinin bölge halklarına karşı kullandığına karşı olduğu duyuruldu.

Bu Memleket Bizim Platformu”, 13 Aralık 2002 günü düzenlediği basın toplantısında, Kıbrıs’ta ayrılıkçı politikaların Kıbrıs Türk halkını yok olma noktasına getirdiği vurgulanarak, BM Sekreteri Kofi Annan’ın taraflara sunduğu belgenin derhal imzalanması istendi.

* Kıbrıs Türk sivil toplum örgütlerinin katılımıyla oluşturulan “Bu Memleket Bizim Platformu”nun çağrısıyla, 13 Aralık 2001 günü öğleden sonra Lefkoşa’daki Kuşulu Park’ta toplanan halk, Kıbrıs’ta barış ve çözüm ile birlikte AB vatandaşlığı olma istencini dile getirdi. Herhangi bir belgeyi imzalamaya niyeti olmadığını açıklayan ve “baskı altında belge imzalamam” diyen Denktaş’ın sözlerini eleştiren barış eylemcileri, Denktaş’ın imza atmasını ve Kıbrıs’ın AB üyeliğinin önünün açılmasını istediler. Platform tarafından sabahleyin düzenlenen basın toplantısında da, 41 sivil toplum örgütünün Kıbrıslı Türkler adına Koppenhag’a bir mesaj göndererek, uygar dünya ülkelerinin Kıbrıslı Türklerin yok olmasına seyirci kalmaması istendi.

* Kıbrıs’ta çözüm ve Avrupa Birliği isteyen 45 sivil toplum örgütünün oluşturduğu “Bu Memleket Bizim Platformu”, 18 Aralık 2001 günü düzenlediği basın toplantısında bir haftalık eylem programını açıkladı. Meclis önünde ve bölgelerde yapılacak eylemler ardından 26 Aralık günü Lefkoşa’da büyük miting yapılacağı.

* “Halk kaderine sahip çıktı: Başkent Lefkoşa’da “Bu Memleket Bizim Platformu” tarafından düzenlenen “Çözüm, B ve Barış” mitingine 30 bini aşkın kişi katıldı.” (Kıbrıs, 27 Aralık 2002)

* “Bu sesi duyun: Bu Memleket Bizim Platformu ve Kıbrıs Türk Sivil Toplum Örgütleri Ortak Vizyon Eylem Komitesi’nin birlikte düzenlediği “Çözüm ve AB Kararlılık Mitingi” 14 Ocak 2003 günü Lefkoşa’daki İnönü Meydanı’nda büyük bir coşku içerisinde yapıldı. 26 Aralık 2002’de yine aynı meydana da bir araya gelip, hep birlikte çözüm ve AB

isteyen on binler, dün 60 bini de aşarak, çok daha büyük bir kararlılıkla çözüm ve AB’yi istediğini tüm dünyaya duyurdu... Tüm baskı ve provokasyonlara rağmen büyük bir olgunluk içerisinde geçen mitingde halk, “Denktaş istifa” sloganları ile yeri göğü çınlattı. Onbinler, Kıbrıs’ta 28 Şubat tarihinin 12 Aralık tarihi gibi berhava edilmemesini istedi.” (Kıbrıs, 15 Ocak 2003)

* ABD Dışişleri Bakanlığı Kıbrıs Özel Koordinatörü Thomas Weston, Kıbrıs’ta çözüm için ortamın ümit verici olduğunu söyledi... Gazetecilerin KKTC’de yapılan gösterileri konu alan sorularını yanıtlayan Weston, ABD’nin Kıbrıslı Türklerin çok sayıda kişinin katıldığı gösterilerle siyasi sorunun çözümünü, adanın tekrar birleşmesini ve AB’ye üyeliğini talep etmelerinden memnuniyet duyduğunu belirtti. “Göstericilerin ortak bir fikri dile getirdiklerini” belirten Weston, “benzeri görülmemiş olarak nitelediği gösterilerde çoğunluğun ne ölçüde temsil edildiğini bilmediğini kaydederek, “ancak bu gösteriler Kıbrıs sorununun, BM genel Sekreteri Kofi Annan tarafından

sunulan taslak çerçevesinde belirlenen zaman çizelgesi içerisinde çözülerek, tüm adanın AB’ye girmesi isteğini ortaya koyuyorlar” dedi. (Afrika, 17 Ocak 2003)

* Platform adına yayımlanan basın açıklamasında, Kıbrıs Türk halkının iradesine saygı gösterilmesi gerektiği vurgulanarak şöyle denildi: “Kıbrıs Türk halkı çözüm, AB ve barış istiyor. Bu iradesini de her vesile ile ortaya koyuyor. Ancak Sn.Denktaş halkın bu iradesine saygı duymuyor. (TBMM Başkanı) Sayın Arıncı’nın halkı ile yabancılaşan, halkını temsil etmeyen Sayın Denktaş’ın desteklenmesi gerektiğini söylemesi, Kıbrıs Türk Halkına saygısızlıktır. Belli ki Sn.Arıncı, şahinler zincirinin yeni bir halkasını oluşturmaya çalışıyor. Sn.Arıncı’ı bu davranışından dolayı kınarız.” (Yeni Düzen, 19 Ocak 2003)

ULUSLARARASI BARIŞ KONFERANSI 22-23 ŞUBAT TARİLERİ ARASINDA İSTANBUL’DA YAPILDI

(Baştarafı Sayfa 9’da)

olarak ancak Kıbrıs halklarının ortak iradesi ile belirlenebilir. Konferansımız, Kıbrıs halklarının yürüttüğü barış mücadelesini desteklemektedir.

Kitle imha silahlarına sahip olduğu bilinen İsrail, Ortadoğu halkları için her geçen gün daha büyük bir tehdit olmayı sürdürmektedir. Filistin halkının kendi topraklarında özgürce yaşamasının önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır.

Irak’a saldırıyı önleyebilmek, ABD’nin dizginsiz hegemonya savaşı önünde bir engel oluşturmakla kalmayacak, bölgedeki diğer halklar üzerindeki baskı ve şiddeti de geriletecektir. Bölgedeki bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması bunun bir parçasıdır.

2. 15 Şubatta bütün dünyada gerçekleşen savaş karşıtı eylemlerin büyük kitle-sel gücü, savaş isteyenlerin cephesinde derin çatlaklar yaratmış ve onları tereddüde düşürmüştür. Konferansımız, bütün dünyada eylemlerin yükselti-erek sürdürülmesini beklemektedir.

3. Dünya halklarının barışın sürekliliği yönündeki taleplerinin, emperyalist saldırganlığı yeryüzünden tümüyle silecek geniş kapsamlı bir mücadeleyle elde edilebileceğinin bilincindeyiz.

4. Bu savaş durdurulabilir. Halkların büyük bir umut ve cesaretle karşı çıktıkları saldırganlık, ABD yönetiminin utancına dönüştürülebilir. Biz bunu başara-biliriz.

Bütün insanlık tarihinde ilk kez, bir savaşın henüz başlamadan, insan aklının ve vicdanının gücüyle durdurulabileceği güvenine ulaşılmış bulunmaktadır. Eğer bu başarılabılırsa, insanlık çoktandır yitirmiş bulunduğu kendi gücüne güven duygusunu ve daha güzel bir dünya yaratabileceği inancını yeniden kazanacaktır. Kuşkusuz bu, Irak’ta çocukların ölümünü önlemek kadar önemli ve geleceğin bütün çocukları için bırakılmış en önemli miras olacaktır. İşte bu yüzden bu savaş mutlaka durdurulmalıdır.

Yalnızca Irak halkının zarar görmesini önlemek için değil, insanlığı kazanmak için durdurulmalıdır.

5. - Bunun için, olabildiğince yaygın ve güçlü bir savaş karşıtı eylemin örgütlenmesini diliyoruz.

-Bütün dünyada bir saatlik iş durdurulması, savaş karşıtı duygu ve taleplerin en güçlü anlatımı olacaktır.

-TBMM’den bu savaşa geçit vermemesini talep ediyoruz.”

KSP Genel Sekreteri M. Süleymanöğlu ile röportaj

Röportaj: Canan Onurer

KSP Genel Sekreteri Mehmet Süleymanöğlu ile gündemin odak noktası haline gelen 'Irak Savaşı'ni konuştu.

KSG: Olası Irak savaşı hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Mehmet Süleymanöğlu: Partimiz daha geçenlerde pek çok barış sever örgütlere şu mesajı gönderdi:

'Başka ülkelere ve milletlere karşı savaş yapmak, savaş propogandası yapmak, savaş yapıpılara imkan sunmak insanlık düşmanı suçtur. Bu prensiple uyuşuyorsanız, bunu ülkenizin anayasasına yazmayı üstlenin ve bizi haberdar edin'

Iraktaki muhtemel savaşa karşı tavrımızı bu prensibimiz yeterince izah etmektedir sanırım.

KSG: Olası bir savaşa karşı gerçekleştirilen "Savaşa Hayır" eylemleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mehmet Süleymanöğlu: Mevcut "Savaşa Hayır" eylemlerini Irak'taki mevcut savaş ihtimaline karşı gelişen burjuva-emperyalist barış hareketi, bu eylemler etrafında gelişen işbirliklerini burjuva-emperyalist barış cepheleri olarak değerlendiriyoruz.

Partimiz bu cephelerin ve bu eylemlerin ele aldığı mevcut savaş ihtimalini, Irak'a karşı savaş ihtimalini önleyebileceği görüşündedir. Cephenin genişlemesi, eylemliklerinin ve eylem türlerinin artması devam ederken, barış cepheleri her ülkenin sendikal hareketini savaşa karşı süresiz genel grev kararı alma siyasetine kazanmalıdır. Sendikal hareket böyle bir karar alır ve uygulamada kararlılığını gösterirse savaş kesin olarak önlenecektir.

KSG: Bu durumda sosyalistlerin görevleri ne olmalı?

Mehmet Süleymanöğlu: Tabii ki Irak'a karşı savaşı önlemek için var olan mevcut barış hareketi dünyamızda savaş ihtimallerini yok edemez. Şu anda sürmekte olan bir sürü savaşları-mesela Kolombiya- da yok etmez. Bunu başarmak için dünya emperyalizminin yenilgiye uğratılması gereklidir.

Dolayısıyla sosyalistler mevcut burjuva-emperyalist barış hareketinin hiçbir şekilde güç kaybetmesine müsaade etmeden, onu ele aldığı konuda, Irak'a karşı savaşı önleme konusunda zafere ulaştırmak için ellerinden geleni yapmalıdır. Bu hareketin kitlelerde uyandırdığı, ve her geçen gün artan savaşa ve savaş yapıpısı barbar burjuvalara, barbar emperyalistlere karşı hisleri, kitlelerin burjuva-emperyalist dünya sisteminin karakterini anlamalarında, burjuva-emperyalist sistemin devrilmesinin gerekliliğini anlamalarında yardımcı olarak kullanılmalı, onları devrim için örgütlenmeye yöneltmede kullanılmalıdır.

Bu noktada bazı Kıbrıs ve Kıbrıs'la bağıntılı 'anavatan' sosyalistlerinin ikircikli bir hata içinde olduklarını düşünüyoruz.

Irak'la bağıntılı Savaşa Hayır barış hareketini aktif olarak destekleyen bazı partilerimiz Kıbrıs'ta barış hareketine karşı çıkmaktadırlar. Bu tutum kendileri açısından tam bir çıkmaza işaret etmektedir. Annan Planı'nın burjuva-emperyalist bir plan olduğu hepimizin malumudur. Bu anlaşmayı istemek Kıbrıs'ta burjuva-emperyalist bir barışı istemektir. Irak'taki savaşın önlenmesi ile ne elde edilecektir? Burjuva-emperyalist bir barış! Orada öyle, burada böylenin ardında bu partilerimizin emperyalizme karşı mücadelede tutarlı bir komünist siyaset geliştirememiş olmaları yatmaktadır. Tüm bu partilerimizin bizim anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetimizi de tutarlı bir şekilde desteklemediklerini aklımızda tutarsak, yoldaşların siyasi tutarsızlıkları daha rahat görülecektir.

Türkiye'deki Savaşa Hayır sloganı altında gelişmekte olan Irak'taki savaşa hayır diyen barış hareketinin, bu burjuva-emperyalist çerçevede dahi zaafı vardır. Irak'taki savaşa hayır demenin aynı zamanda Kürt milli hareketine karşı bir imha savaşına da hayır anlamına geldiği açıkça ortaya konmuyor. Kıbrıs'ta barış talebi açıkça ortaya konmuyor. Dünya çapındaki Irak savaşına karşı gelişen hareketin Türkiye'ye ait özellikleri olmak zorundadır. Kürt milli hareketini imha savaşına karşı çıkmak, ve Kıbrıs'ta barışı savunmak bu özellikler arasında olmalıdır. Barış hareketinin bu zaafılarını aşacağından eminiz.

Bizim partimiz, şu veya bu ülkede burjuva-emperyalist barış hareketinin başlatıcısı olmamıştır, çünkü o emperyalizm şartlarında barış için mücadelelenin esasta emperyalizmin devrilmesi için mücadele ile bir ve aynı şey olduğunu bilir. Bizim partimizin barış sloganı sadece savaşa hayır değildir. Savaş yapan, savaşa katılan emperyalistlerin-büyük küçüklü- hayır denilen savaşı

başlatırlarsa, o başlattıkları savaş sırasında yenilgiye uğratılması sloganıdır da. Kendi emperyalistinin, kendi savaş yapıpılarının yenilgi sloganıdır da. Bizim partimiz emperyalizmin devrilmesini acil hedef olarak görmektedir. Ama bizim partimiz, bizden bağımsız olarak ortaya çıkan burjuva-emperyalist barış hareketlerinden uzakta durmaz. Bizim partimiz bu hareketlerin, bir yandan emperyalist barışı korumada başarı elde etmesi, öbür yandan da devrimci sonuçlar vermesi için elinden geleni yapar. Her ülkenin sosyalistlerinin savaşçı ülkelerinin yenilgi sloganını burjuva barış hareketlerinde hakim kılması için çabalar. Başka ülkelere ve milletlere karşı savaş yapanların insanlık düşmanı suç işledikleri prensibini burjuva barış hareketinde hakim kılmaya çalışır. Biz tüm sosyalistlerin görevinin de böyle olduğu kanısındayız.

Kıbrıs'ta
**Sosyalist
GERÇEK**

Sahibi: Kıvılcım Ltd.

Adres: Marmara Sokak, No: 31 Lefkoşa-KIBRIS Mersin 10- Türkiye

Baskı: Mavi Basın-Yayın Ltd.

M. İrfanbey Sok. No 30 Lefkoşa Tel: 0392 228 31 05

web: www.st-cyprus.co.uk

e-mail: st-cypru@st-cyprus.co.uk